

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

JEAN MISCHO

της 5ης Ιουλίου 1989 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

καταρχάς την υπόθεση C-133/87 και, εν συνεχεία, την υπόθεση C-150/87.

1. Με την προσφυγή της στη υπόθεση C-133/87, η Nashua Corporation, εταιρία με έδρα τις Ηνωμένες Πολιτείες, ζητεί να ακυρωθεί η πράξη με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την ανάληψη υποχρεώσεων που πρότεινε η προσφεύγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας¹ (στο εξής: βασικός κανονισμός), κατά τη διάρκεια έρευνας αντιντάμπινγκ που διενεργούσε η Επιτροπή σχετικά με τις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί καταγωγής Ιαπωνίας.

2. Στο πλαίσιο της προσφυγής που ασκήθηκε μόλις 15 ημέρες αργότερα και φέρει αύξοντα αριθμό C-150/87, η Nashua Corporation και εννέα από τις θυγατρικές της οι οποίες ελέγχονται εξ ολοκλήρου απ' αυτήν, από τις οποίες οκτώ έχουν την έδρα τους σε χώρα της Κοινότητας, ζητούν να ακυρωθεί ο κανονισμός 535/87 του Συμβουλίου, της 23ης Φεβρουαρίου 1987, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας² (στο εξής: οριστικός κανονισμός). Μεταξύ των λόγων ακυρώσεως που επικαλούνται περιλαμβάνεται επίσης και ο σχετικός με το παράνομο της αρνήσεως της Επιτροπής να δεχθεί την προταθείσα ανάληψη υποχρεώσεων, που είναι το καθαυτό αντικείμενο της προσφυγής στην υπόθεση C-133/87. Προτίθεμαι να εξετάσω

I — Η υπόθεση C-133/87

3. Με επιστολή της 9ης Δεκεμβρίου 1986, η Nashua Corporation πρότεινε στην Επιτροπή την ανάληψη υποχρεώσεων της οποίας οι ουσιαστικές ρήτρες ήταν οι εξής:

« Η Nashua Corporation, ενεργώντας για δικό της λογαριασμό και για λογαριασμό των θυγατρικών της στην ΕΟΚ, αναλαμβάνει με τις παρούσες ρήτρες να μην εξάγει προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα περισσότερες από την ακόλουθη ποσότητα συσκευές φωτοαντιγραφής που περιλαμβάνονται στη δασμολογική διάκριση 90.10 Α του κοινού δασμολογίου (αντιστοιχούσα στη διάκριση 90.10-22 του κώδικα Nimexe), καταγωγής Ιαπωνίας:

1987	48 536 μονάδες
1988	48 536 μονάδες
1989	48 536 μονάδες
1990	48 536 μονάδες
1991	48 536 μονάδες. »

4. Οι όροι της αναλήψεως υποχρεώσεων προέβλεπαν επίσης ότι η προσφεύγουσα θα κατέβαλλε κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να αποφευχθεί η καταστρατήγηση της αναλήψεως υποχρεώσεων μέσω μεταπωλήσεων από εδάφη εκτός της ΕΟΚ και θα υπέβαλλε τακτικά εκθέσεις και θα παρείχε πληροφορίες στην Επιτροπή προκειμένου να εξασφαλιστεί η πραγματική εποπτεία της αναλήψεως υποχρεώσεων. Προτάθηκε όπως η ανάληψη υποχρεώσεων ισχύσει από 1ης Ιανουαρίου 1987.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — ΕΕ L 201 της 30.7.1984, σ. 1.

2 — ΕΕ L 54 της 24.2.1987, σ. 12.

5. Με απόφαση η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 27 Ιανουαρίου 1987, η Επιτροπή απέρριψε την εν λόγω πρόταση ανάληψης υποχρεώσεων. Το ουσιώδες μέρος της αποφάσεως της Επιτροπής περιλαμβάνεται στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

6. Ενώ κατά την έγγραφη διαδικασία η Επιτροπή διατύπωσε την άποψη ότι η προσφυγή την οποία άσκησε η Nashua Corporation έπρεπε να θεωρηθεί ως βάσιμη, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση το καθού κοινοτικό όργανο ζήτησε να απορριφθεί η προσφυγή αυτή ως απαράδεκτη.

7. Επειδή το απαράδεκτο της προσφυγής μπορεί να τεθεί αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο, δεν χρειάζεται να εξεταστεί αν η αλλαγή στην άποψη της Επιτροπής συνιστά νέο ισχυρισμό ο οποίος προβλήθηκε εκπρόθεσμα.

8. Η Nashua ήταν αδιαμφισβήτητα ο αποδέκτης μιας αποφάσεως της Επιτροπής, δηλαδή ενός εγγράφου με το οποίο της κοινοποιήθηκε ότι η ανάληψη υποχρεώσεων που είχε προτείνει δεν μπορούσε να γίνει δεκτή. Εκ πρώτης όψεως, επομένως, βρισκόμαστε ενώπιον της καταστάσεως που αναφέρεται στην αρχή του δεύτερου εδαφίου του άρθρου 173.

9. Η Επιτροπή προβάλλει, πάντως, ότι δεν επρόκειτο για πράξη που μπορεί να προσβληθεί κατά την έννοια του άρθρου αυτού, διότι η απόρριψη της προτάσεως είχε ως μόνο αποτέλεσμα να αυξήσει πραγματικά τον κίνδυνο επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ, αλλά δεν επέφερε κατάφωρη αλλαγή στη νομική θέση της επιχειρήσεως της οποίας η πρόταση απορρίφθηκε. Εξάλλου, μια τέτοια απόφαση της Επιτροπής συνιστούσε μόνον ένα βήμα για τη λήψη άλλης αποφάσεως και, επομένως, δεν μπορούσε να προσβληθεί με χωριστή προσφυγή.

10. Καταρχάς, θα εξετάσω το τελευταίο αυτό επιχείρημα. Ασφαλώς, δεν είναι δυνατό να

γίνει αυστηρός παραλληλισμός μεταξύ της περιπτώσεως κατά την οποία η προταθείσα ανάληψη υποχρεώσεων απορρίφθηκε και των περιπτώσεως που αποτελούσαν τη βάση της αποφάσεως IBM³, που παρέθεσε η Επιτροπή. Εξάλλου, η ίδια η καθής αναγνώρισε ότι η φράση «προπαρασκευαστική πράξη» δεν είναι πρόσφορη στην παρούσα αλληλουχία. Στην υπόθεση IBM, το επίμαχο ζήτημα ήταν η απόφαση για την έναρξη της διαδικασίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), και η κοινοποίηση των αιτιάσεων που προβλέπεται στο άρθρο 19 του κανονισμού αυτού. Οι δύο αυτές πράξεις συνιστούσαν, αναμφισβήτητα, υποχρεωτικές φάσεις κάθε διαδικασίας που καταλήγει στην επιβολή προστίμου για συμπεριφορά μη συνάδουσα προς τους κανόνες ανταγωνισμού⁴. Έτσι, το Δικαστήριο ορθώς τις χαρακτήρισε ως «μέτρα σαφώς προπαρασκευαστικού χαρακτήρος» (απόφαση IBM, σκέψη 12) ή «πράξεις προπαρασκευαστικής διαδικασίας».

11. Αντιθέτως, θα χαρακτήριζα την υποβολή προτάσεως για την ανάληψη υποχρεώσεων και τη σχετική απόφαση ως «ειδική διαδικασία διαφορετική από εκείνη, η οποία έχει ως προορισμό να επιτρέψει στην Επιτροπή ή στο Συμβούλιο να λαμβάνουν απόφαση επί της ουσίας της υποθέσεως» (απόφαση IBM, σκέψη 11). Εκτός από τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η ίδια η Επιτροπή προτείνει την ανάληψη υποχρεώσεων (άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου), πράγματι η διαδικασία αυτή δεν τίθεται σε κίνηση παρά μόνον αν η ενδιαφερόμενη επιχείρηση αναλαμβάνει πρωτοβουλία, πράγμα που δεν συμβαίνει πάντοτε. Επομένως, δεν πρόκειται για αναγκαίο και υποχρεωτικό στάδιο της κύριας έρευνας που αποβλέπει στο να προσδιοριστεί αν υπήρξε ντάμπινγκ και ζημία.

12. Πάντως, ακόμη και αν πρόκειται για διαφορετική διαδικασία, η άρνηση της Επιτροπής

3 — Απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, Συλλογή 1981, σ. 2639.

να δεχθεί την πρόταση για την ανάληψη υποχρεώσεων δεν συνιστά πραγματικά το «πέρας» της διαδικασίας αυτής (όρος που χρησιμοποιήθηκε επίσης στη σκέψη 11 της αποφάσεως IBM). Πράγματι, το Συμβούλιο έχει τη δυνατότητα να ανατρέψει άμεσα ή έμμεσα την απόφαση της Επιτροπής.

13. Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, η Επιτροπή ενημερώνει αμέσως το Συμβούλιο και τα κράτη μέλη αν αποφασίσει να επιβάλει προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ. Το Συμβούλιο, αποφαινόμενο με ειδική πλειοψηφία, μπορεί να λάβει διαφορετική απόφαση. Αυτό σημαίνει ότι αν εκείνη τη στιγμή προτάθηκε ήδη η ανάληψη υποχρεώσεων και απορρίφθηκε από την Επιτροπή, το Συμβούλιο μπορεί, ενδεχομένως, να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί επιβολής προσωρινού δασμού και, αντ' αυτού, να δεχθεί την πρόταση για την ανάληψη υποχρεώσεων.

14. Τι συμβαίνει αν η πρόταση για την ανάληψη υποχρεώσεων γίνεται μετά τη φάση αυτή της διαδικασίας; Κατά το άρθρο 12, ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ

«επιβάλλεται από το Συμβούλιο, το οποίο αποφαινεται με ειδική πλειοψηφία, μετά πρόταση της Επιτροπής υποβαλλόμενη κατόπιν διαβούλευσης»

της επιτροπής που προβλέπεται στο άρθρο 6, η οποία αποτελείται από εκπροσώπους κάθε κράτους μέλους και προεδρεύεται από τον αντιπρόσωπο της Επιτροπής. Οι εν λόγω διαβουλεύσεις αφορούν ιδίως:

«δ) στα μέτρα που, λόγω των περιστάσεων, είναι κατάλληλα για την πρόληψη ή την ανόρθωση της ζημίας που προκαλείται από το ντάμπινγκ ή την επιδότηση, καθώς και στις λεπτομέρειες εφαρμογής των μέτρων αυτών».

15. Είναι δυνατόν, επομένως, ή πλειοψηφία της συμβουλευτικής επιτροπής να αντιταχθεί στη θέσπιση οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και να προτιμήσει την αποδοχή της προτάσεως για την ανάληψη υποχρεώσεων. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η Επιτροπή μπορεί τελικά να αναθεωρήσει την απορριπτική απόφασή της σχετικά με την πρόταση αναλήψεως υποχρεώσεων. Αντίθετα, αν η Επιτροπή αποφάσιζε να προτείνει στο Συμβούλιο τη θέσπιση οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, θα ήταν δυνατό να μην προκύψει ειδική πλειοψηφία στους κόλπους του και τα μέλη του Συμβουλίου τα οποία ψήφισαν κατά της προτάσεως αυτής να καταστήσουν γνωστό ότι τα ζημιόγωνα αποτελέσματα που προκλήθηκαν από το διαπιστωθέν ντάμπινγκ μπορούν, κατά τη γνώμη τους, να εξαλειφθούν με την εφαρμογή της προτεινόμενης αναλήψεως υποχρεώσεων. Στην περίπτωση αυτή, είναι πάρα πολύ πιθανόν ότι η Επιτροπή θα οδηγηθεί στο να ανακαλέσει την πρώτη της απόφαση και να δεχθεί τελικά την υποβληθείσα πρόταση αναλήψεως υποχρεώσεων, ώστε η κοινοτική βιομηχανία να μην υποστεί ζημιές. Πράγματι, ο προσωρινός δασμός παύει να ισχύει μετά από τέσσερις μήνες.

16. Εξάλλου, όπως φαίνεται ιδίως από τον κανονισμό 2075/82 του Συμβουλίου, της 28ης Ιουλίου 1982, σχετικά με τις εισαγωγές πολυφασικών ηλεκτρικών κινητήρων καταγωγής ορισμένων ανατολικών χωρών (ΕΕ L 220 της 29.7.1982, σ. 36), η διαφωνία μεταξύ των κρατών μελών στους κόλπους της συμβουλευτικής επιτροπής μπορεί να οδηγήσει το ίδιο το Συμβούλιο ενώπιον της επιλογής να θεσπίσει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ ή να δεχθεί την πρόταση των εξαγωγέων για ανάληψη υποχρεώσεων, το δε Συμβούλιο επιλέγει την τελευταία αυτή λύση.

17. Τέλος, είναι επίσης δυνατό η Επιτροπή και το Συμβούλιο, ή μόνο το Συμβούλιο, να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις του κανονισμού 2176/84 δεν συντρέχουν και η διαδικασία πρέπει να περατωθεί.

18. Επομένως, μπορεί να γίνει δεκτό ότι η απόρριψη μιας προτάσεως για την ανάληψη υποχρεώσεων δεν καθίσταται πραγματικά οριστική παρά μόνον όταν επιβεβαιώνεται από το Συμβούλιο με τη θέσπιση οριστικού δασμού αντιτάμπινγκ. Κατά την γνώμη μου, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι απ' αυτή τη στιγμή, εν πάση περιπτώσει, η απόρριψη της προτάσεως πρέπει να θεωρηθεί ως πράξη ικανή να επηρεάσει τα συμφέροντα της προσφεύγουσας, καθόσον έχει ως συνέπεια να της αποκλείει την εναλλακτική λύση η οποία συνίσταται στο να αποφύγει την επιβολή του οριστικού δασμού αντιτάμπινγκ αναλαμβάνοντας υποχρεώσεις. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο διατάζω να παύσει να πράττει η Επιτροπή, ότι απόφαση με την οποία δεν γίνεται δεκτή η ανάληψη υποχρεώσεων δεν συνιστά, από την ίδια της τη φύση, πράξη η οποία μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Η πράξη αυτή ασφαλώς συνεπάγεται την προαναφερθείσα έννομη συνέπεια, αλλά η συνέπεια είναι μόνον δυνητική εφόσον το Συμβούλιο δεν έλαβε την οριστική του απόφαση.

19. Χωρίς αμφιβολία αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους το Δικαστήριο, με τη Διάταξη της 11ης Νοεμβρίου 1987⁴, με την οποία το Δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή με την οποία η Nashua ζητούσε την ακύρωση του κανονισμού 535/87 του Συμβουλίου καθόσον στρεφόταν κατά της Επιτροπής, έκρινε ότι

« η απόφαση με την οποία η Επιτροπή απορρίπτει την ανάληψη υποχρεώσεων εντάσσεται στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής »

της αποφάσεως του Συμβουλίου (σκέψη 6 στην αρχή και στο τέλος).

20. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει ως απαράδεκτη τη χωριστή προσφυγή που άσκησε η Nashua κατά της πράξης με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την πρό-

ταση για την ανάληψη υποχρεώσεων και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα στην υπόθεση C-133/87.

21. Τα ουσιαστικά επιχειρήματα που πρόβαλε η Nashua προς υποστήριξη της απόψεως ότι η απόρριψη της προτάσεώς της για την ανάληψη υποχρεώσεων είναι παράνομη θα εξεταστούν πιο κάτω, στην υπόθεση C-150/87, διότι η άποψη αυτή συνιστά έναν από τους προβαλλόμενους λόγους στο πλαίσιο της υποθέσεως αυτής.

II — Η υπόθεση C-150/87

22. Εκτός από τον λόγο που μόλις προηγουμένως ανέφερα, η Nashua βάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως που η ίδια συνοψίζει, με το δικόγραφο της προσφυγής της (σημείο 18), ως εξής:

« Α — Μη αντιμετωπίζοντας την προσφεύγουσα ως χωριστό εξαγωγέα κατά τη διαδικασία και με τα μέτρα που θεσπίστηκαν με τον κανονισμό, το Συμβούλιο δεν εφάρμοσε ορθά τις διατάξεις του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου.

Β — Υπολογίζοντας τους δασμούς αντιτάμπινγκ βάσει αριθμών που απέκλειαν όλες τις εισαγωγές στις οποίες πρόβη η προσφεύγουσα, το Συμβούλιο ενήργησε κατά παράβαση του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου.

Γ — Επιβάλλοντας τους δασμούς αντιτάμπινγκ στην προσφεύγουσα και στη Ricoh με ενιαίο συντελεστή, το Συμβούλιο πρόβη σε παράνομη διάκριση εις βάρος της προσφεύγουσας, κατά παράβαση της κοινοτικής αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και κατά παράβαση του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου. »

23. Από την απλή ανάγνωση των αιτιάσεων αυτών προκύπτει ότι η προσφεύγουσα θεωρεί

4 — Nashua Corporation και λοιποί κατά Συμβούλιο και Επιτροπής, 150/87, Συλλογή 1987, σ. 4421.

τον εαυτό της άλλοτε ως *εξαγωγή* συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί (στο εξής: PPC), άλλοτε ως *εισαγωγή*, και δεν δέχεται να τύχει της ίδιας μεταχείρισης με την εταιρία Ricoh Company Limited, εγκατεστημένη στην Ιαπωνία, η οποία είναι ο *παραγωγός* των PPC που φέρουν το σήμα Nashua.

24. Η προσφεύγουσα στην υπόθεση C-150/87 υποδιαιρείται σε πολλά μέρη. Ως ενότητα, αυτοκαθορίζεται (βλέπε σημείο 2 του δικογράφου της προσφυγής) ως «ο προμηθευτής των συσκευών φωτοαντιγραφής μάρκας Nashua που πωλεί εντός της ΕΟΚ και σε πολλές άλλες χώρες». Αποτελείται όμως, αφενός, από τη Nashua Corporation η οποία είναι «ο εξαγωγέας συσκευών φωτοαντιγραφής Nashua καταγωγής Ιαπωνίας» και, αφετέρου, από τις θυγατρικές της οι οποίες είναι «οι εισαγωγείς συσκευών φωτοαντιγραφής Nashua στην Κοινότητα». Αυτό που είναι βέβαιο και δεν αμφισβητείται, είναι ότι «η προσφεύγουσα αγοράζει τις περισσότερες συσκευές φωτοαντιγραφής από τη Ricoh Company Limited, στην Ιαπωνία, η οποία κατασκευάζει τις συσκευές μάρκας Nashua στις δικές της εγκαταστάσεις παραγωγής στην Ιαπωνία...».

25. Τα τελευταία αυτά χαρακτηριστικά οδηγούν το Συμβούλιο να την κατατάξει στην κατηγορία των «Original equipment manufacturers» (στο εξής: OEM), που καθορίζει, στο σημείο 8 του οριστικού κανονισμού, ως τους *εισαγωγείς* οι οποίοι πωλούν με δικό τους εμπορικό σήμα στην Κοινότητα προϊόντα τα οποία αγοράζουν από τους εξαγωγείς PPC προς την Κοινότητα. Από αυτό συνάγει ότι, αφενός, η προσφυγή είναι απαράδεκτη, διότι η προσφεύγουσα εν προκειμένω δεν συνδέεται, εξάλλου, με τον παραγωγό-εξαγωγέα (βλέπε σημείο 11 του υπομνήματος αντικρούσεως) και, αφετέρου, ούτε το Συμβούλιο ούτε η Επιτροπή παρέβησαν τον βασικό κανονισμό επειδή δεν την αντιμετώπισαν ως χωριστό εξαγωγέα και, αντιστοίχως, αρνήθηκαν να δεχθούν την πρόταση αναλήψεως υποχρεώσεων λόγω του ότι έγινε από εισαγωγέα.

26. Επομένως, το νέο στοιχείο στις παρούσες υποθέσεις βρίσκεται ουσιαστικά στην ιδιότητα της προσφεύγουσας. Στις υποθέσεις 171/87 και 172/87, 174/87 έως 179/87, οι οποίες εκκρεμούν ακόμη ενώπιον του Δικαστηρίου και στρέφονται κατά του ίδιου οριστικού κανονισμού, οι προσφεύγοντες είναι όλοι *ιάπωνες* εξαγωγείς PPC οι οποίοι αναφέρονται ρητά τόσο στον οριστικό κανονισμό όσο και στον κανονισμό 2640/86 της Επιτροπής, της 21ης Αυγούστου 1986, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών συσκευών φωτοαντιγραφής που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, καταγωγής Ιαπωνίας⁵, (στο εξής: προσωρινός κανονισμός). Στις υποθέσεις αντιντάμπινγκ τις οποίες το Δικαστήριο έκρινε ήδη στο παρελθόν, οι προσφεύγοντες ήταν είτε εξαγωγείς-παραγωγοί των προϊόντων τα οποία πλήττονταν με δασμό αντιντάμπινγκ, είτε εισαγωγείς — ως επί το πλείστον αποκλειστικοί — των προϊόντων αυτών, ανεξαρτήτως του αν ήταν ή όχι θυγατρικές του εξαγωγέα-παραγωγού ή συνδέονταν κατ' άλλο τρόπο με τον εξαγωγέα-παραγωγό.

27. Εν προκειμένω, η Nashua (και ο όρος υποδηλώνει την προσφεύγουσα ως ενότητα) δεν είναι ασφαλώς παραγωγός και η ιδιότητά της ως εξαγωγέα δεν αμφισβητείται. Εξάλλου, ως εισαγωγέας, η Nashua δεν είναι ούτε θυγατρική ενός εξαγωγέα-παραγωγού ούτε ανεξάρτητος εισαγωγέας προϊόντων που φέρουν το εμπορικό σήμα ενός εξαγωγέα-παραγωγού. Μετά από τις διευκρινίσεις αυτές, θα εξετάσω την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο.

A — Το παραδεκτό της προσφυγής στην υπόθεση C-150/87

28. Το Συμβούλιο προβάλλει το απαραδέκτο της προσφυγής στην υπόθεση C-150/87 λόγω του ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα. Μολονότι

5 — ΕΕ L 239 της 26.8.1986, σ. 5.

αναγνωρίζει ότι η Nashua βρίσκεται, κατά κάποιον τρόπο, σε διαφορετική κατάσταση από εκείνη του ανεξάρτητου εισαγωγέα στην υπόθεση Allied Corporation και λοιποί κατά Επιτροπής (απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1984, 239/82 και 275/82, Συλλογή 1984, σ. 1005), εντούτοις, θεωρεί ότι δεν ανταποκρίνεται στα κριτήρια που καθορίστηκαν με τη νομολογία του Δικαστηρίου όπως αυτά προκύπτουν, ειδικότερα, από τη Διάταξη της 8ης Ιουλίου 1987, SA Sermes κατά Επιτροπής (279/86, Συλλογή 1987, σ. 3109).

29. Με τη Διάταξη αυτή το Δικαστήριο, αφού υπέμνησε ότι « οι κανονισμοί με τους οποίους επιβάλλεται δασμός αντιντάμπινγκ έχουν πράγματι κανονιστικό χαρακτήρα — λόγω της φύσεως και της εκτάσεως ισχύος τους — καθόσον εφαρμόζονται επί του συνόλου των οικείων επιχειρηματιών », συνοψίζει την κατάσταση της νομολογίας ως εξής:

« Ωστόσο, το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι δεν αποκλείεται ορισμένες διατάξεις των εν λόγω κανονισμών να αφορούν άμεσα και ατομικά εκείνους από τους παραγωγούς και τους εξαγωγείς του επίμαχου προϊόντος στους οποίους καταλογίζεται η πρακτική ντάμπινγκ, με τη χρησιμοποίηση στοιχείων της εμπορικής δραστηριότητάς τους. Αυτό συμβαίνει γενικώς με τις παραγωγικές και εξαγωγικές επιχειρήσεις, που μπορούν να αποδείξουν ότι από τις πράξεις της Επιτροπής ή του Συμβουλίου προκύπτει η ταυτότητά τους ή ότι τις αφορούν προπαρασκευαστικές έρευνες (βλέπε την προαναφερθείσα απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1984, Allied Corporation I, και την απόφαση της 23ης Μαΐου 1985, Allied Corporation II, 53/83, Συλλογή 1985, σ. 1621).

Το ίδιο ισχύει για τους εισαγωγείς τους οποίους αφορούν άμεσα οι διαπιστώσεις ως προς την ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ λόγω του γεγονότος ότι οι τιμές εξαγωγής έχουν καθοριστεί σε συνάρτηση προς τις δικές τους τιμές μεταπωλήσεως και όχι σε συνάρτηση

προς τις τιμές εξαγωγής που εφαρμόζουν οι οικείοι παραγωγοί ή εξαγωγείς (βλέπε την απόφαση της 29ης Μαρτίου 1979, ISO, 118/77, Rec. 1979, σ. 1277, και την προαναφερθείσα απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1984, Allied Corporation I). Όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β), του κανονισμού 2176/84, η κατασκευή των τιμών εξαγωγής μπορεί να γίνει κυρίως στην περίπτωση κατά την οποία υπάρχει σύνδεσμος μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα » (σκέψεις 15 και 16).

Εν συνεχεία, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα (SA Sermes) δεν περιλαμβάνεται σε καμία από τις χαρακτηρισθείσες πιο πάνω δύο κατηγορίες επιχειρηματιών. Ως εισαγωγέας, δεν συνδέεται με τον εξαγωγέα του επίμαχου προϊόντος και, εξάλλου, η ύπαρξη ντάμπινγκ δεν έχει αποδειχθεί σε συνάρτηση προς τις τιμές μεταπωλήσεως της προσφεύγουσας. Το Δικαστήριο δεν δέχθηκε ως κρίσιμο ούτε το γεγονός ότι η επιχείρηση ήταν αποκλειστικός εισαγωγέας, στο κράτος μέλος όπου ανήκει, των επίμαχων προϊόντων και ότι μετέλχε στις διαδοχικές φάσεις της έρευνας. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

30. Επομένως, η νομολογία του Δικαστηρίου κάνει διάκριση μεταξύ, αφενός, των παραγωγών και εξαγωγέων και, αφετέρου, των εισαγωγέων. Εντός της δεύτερης αυτής ομάδας, γίνεται νέα διάκριση μεταξύ των αποκαλούμενων « συνδεδεμένων » εισαγωγέων και των ανεξάρτητων εισαγωγέων. Όπως κρίθηκε με την απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982, Aluisisse Italia κατά Επιτροπής (307/81, Συλλογή 1982, σ. 3463), οι δεύτεροι δεν νομμοποιούνται να ζητήσουν την ακύρωση κανονισμού με τον οποίο θεσπίζεται δασμός αντιντάμπινγκ, δεδομένου ότι ο κανονισμός αυτός τους αφορά ως μέλη μιας κατηγορίας προσώπων που καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, δηλαδή της αντικειμενικής ιδιότητάς τους ως εισαγωγέων του προϊόντος που υπόκειται στον δασμό αντιντάμπινγκ (βλέπε τις σκέψεις 9 έως 11).

31. Κατά το Συμβούλιο, η Nashua περιλαμβάνεται ακριβώς στην κατηγορία των ανεξάρτητων εισαγωγών δηλαδή των μη συνδεδεμένων με έναν παραγωγό. Επιπλέον, στην παρούσα υπόθεση η τιμή εξαγωγής στηρίχθηκε στις πωλήσεις του παραγωγού-εξαγωγέα Ricoh προς τη Nashua και όχι στην τιμή μεταπώλησης της Nashua.

32. Εξάλλου, η κατασκευή της κανονικής αξίας για τις πωλήσεις στις OEM, μεταξύ των οποίων η Nashua, βασίστηκε επίσης σε στοιχεία προερχόμενα από τον παραγωγό-εξαγωγέα Ricoh και όχι από τη Nashua. Κατά συνέπεια, η ύπαρξη της πρακτικής ντάμπινγκ και το περιθώριο ντάμπινγκ δεν διαπιστώθηκαν βάσει στοιχείων που παρέσχε η προσφεύγουσα η οποία, επομένως, δεν « εξατομικεύθηκε » στον προσβαλλόμενο κανονισμό.

33. Η εφαρμογή της νομολογίας Sermes στην περίπτωση της Nashua, όπως προτείνεται από το Συμβούλιο, είναι ασφαλώς ακριβής. Ωστόσο, αυτό που μου φαίνεται καθοριστικό, όσον αφορά το παραδεκτό στις υποθέσεις αντιντάμπινγκ, δεν είναι τόσο η ιδιότητα του παραγωγού-εξαγωγέα ή του εισαγωγέα που συνδέεται με τον προσφεύγοντα, αλλά ο τρόπος με τον οποίο η συγκεκριμένη του κατάσταση λήφθηκε υπόψη.

34. Πράγματι, από τα προηγούμενα προκύπτει ότι κανονισμός με τον οποίο θεσπίζεται δασμός αντιντάμπινγκ μπορεί να αφορά ατομικά τους *παραγωγούς*, τους *εξαγωγείς* και τους *εισαγωγείς*. Επομένως, δεν υπάρχει καταρχήν αποκλεισμός μιας οποιασδήποτε από τις κατηγορίες αυτές των επιχειρηματιών.

35. Όμως, προκύπτει επίσης ότι το γεγονός και μόνον ότι κάποιος είναι *παραγωγός* ή *εξαγωγέας* ενός προϊόντος που υπόκειται σε δασμό αντιντάμπινγκ δεν αρκεί ώστε να θεω-

ρηθεί ότι ο κανονισμός αφορά ατομικά τον εν λόγω επιχειρηματία. Αυτό που είναι καθοριστικό είναι το ότι η πρακτική ντάμπινγκ του καταλογίζεται βάσει στοιχείων τα οποία προέρχονται από την εμπορική του δραστηριότητα. Σχετικώς, το γεγονός ότι από τις πράξεις της Επιτροπής ή του Συμβουλίου προκύπτει η ταυτότητά τους ή ότι τους αφορούν οι προπαρασκευαστικές έρευνες, συνιστά ισχυρή ένδειξη, όχι όμως κατ' ανάγκη την απόδειξη ότι αυτό συμβαίνει πραγματικά (βλέπε τον όρο « γενικά » που χρησιμοποιείται στη σκέψη 15 της Διατάξεως Sermes).

36. Επίσης, δεν αρκεί όπως ο *εισαγωγέας* συνδέεται με τον εξαγωγέα του επίμαχου προϊόντος για να τον αφορά ατομικά η επίδικη πράξη. Στην υπόθεση Sermes, το Δικαστήριο δεν αρκέστηκε απλώς στο να διαπιστώσει ότι η προσφεύγουσα δεν είχε την ιδιότητα του συνδεδεμένου εισαγωγέα, αλλά προσέθεσε ότι στην εξεταζόμενη υπόθεση η ύπαρξη ντάμπινγκ δεν διαπιστώθηκε σε συνάρτηση προς τις τιμές μεταπώλησεως της προσφεύγουσας, αλλά σε συνάρτηση προς τις πράγματι καταβληθείσες ή καταβλητέες τιμές εξαγωγής. Ο λόγος είναι ότι, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία υπάρχει σύνδεσμος μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα, η κατασκευή της τιμής εξαγωγής επ' αυτής της βάσεως δεν είναι κατ' ανάγκη η μόνη δυνατή (βλέπε τον όρο « μπορεί » που χρησιμοποιείται στη σκέψη 16 της Διατάξεως Sermes).

37. Όμως, αν ο *σύνδεσμος* εξαγωγέα-εισαγωγέα δεν είναι *επαρκής συνθήκη* ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι η επίδικη πράξη αφορά ατομικά τον εισαγωγέα, εξάλλου, δεν συνιστά ούτε και *αναγκαία συνθήκη*. Πράγματι, η περίπτωση του συνδέσμου μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα δεν είναι η μόνη για την οποία το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β), του κανονισμού 2176/84 επιτρέπει την κατασκευή της τιμής εξαγωγής βάσει της τιμής μεταπώλησεως του εισαγωγέα (βλέπε τον όρο « κυρίως » που χρησιμοποιήθηκε στη σκέψη 16 της Διατάξεως Sermes).

38. Όπως και να έχουν τα πράγματα, στην περίπτωση που μας απασχολεί σήμερα δεν νομίζω ότι πρέπει οπωσδήποτε να εμβαθύνω περαιτέρω το ζήτημα αυτό ούτε, εξάλλου, να συναγάγω τα ίδια συμπεράσματα με αυτά του Συμβουλίου και να προτείνω το απαράδεκτο της προσφυγής.

39. Πράγματι, όπως έχω ήδη παρατηρήσει στην εισαγωγή, αυτό που χαρακτηρίζει ειδικά την παρούσα διαφορά είναι ότι η Nashua είναι OEM και, ως εκ τούτου, διεκδικεί συγχρόνως την ιδιότητα του εξαγωγέα και του εισαγωγέα των PPC Nashua. Το ίδιο το Συμβούλιο δέχεται ότι η Nashua εξάγει πραγματικά τις συσκευές PPC (Ricoh) με το εμπορικό σήμα της Nashua, από την Ιαπωνία προς την Κοινότητα, μολονότι δεν δέχεται ότι το γεγονός αυτό ασκεί οποιαδήποτε επιρροή στο πλαίσιο της κανονιστικής ρυθμίσεως αντιντάμπινγκ. Επιπλέον, αναγνωρίζει ότι η επιχείρηση βρίσκεται σε διαφορετική κατάσταση από εκείνη του ανεξάρτητου εισαγωγέα στην υπόθεση Allied Corporation (σημείο 7 του υπομνήματος αντικρούσεως) και τη θεωρεί ως εμπλεκόμενα σε μια κατηγορία εταιριών οι οποίες ενεργούν ως μόνοι και αποκλειστικοί εισαγωγείς συσκευών PPC με τη δική τους επωνυμία ή εμπορικό σήμα (σημείο 8 του υπομνήματος αντικρούσεως).

40. Μήπως πρέπει λοιπόν να συναχθεί το συμπέρασμα, επαναλαμβάνοντας τους όρους της πάγιας νομολογίας του Δικαστηρίου, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα όχι λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτήν ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που την χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο, αλλά μόνο λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς της ως OEM, κατά τον ίδιο τρόπο όπως και κάθε άλλον επιχειρηματία που θα μπορούσε να βρεθεί, πραγματικά ή δυναμικά, στην ίδια κατάσταση, δηλαδή εκείνη μιας OEM η οποία εισάγει με το δικό της εμπορικό σήμα συσκευές PPC κατασκευαζόμενες στην Ιαπωνία; (Βλέπε την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983, *Srijker*, 231/82, Συλλογή 1983, σ. 2559.)

41. Δεν το νομίζω. Κατ' αρχάς, οι OEM δεν συνιστούν ανώνυμη κατηγορία παρόμοια με

εκείνη των « εισαγωγέων ». Ο δασμός αντιντάμπινγκ που πλήττει τις συσκευές PPC Nashua δεν εφαρμόζεται αδιακρίτως σε όλες τις OEM. Για καθεμία από αυτές, ο δασμός είναι συνάρτηση του περιθωρίου ντάμπινγκ που διαπιστώθηκε όσον αφορά τον παραγωγό του οποίου τις συσκευές φωτοαντιγραφής πωλούν με το δικό τους εμπορικό σήμα. Επομένως, η Nashua δεν θίγεται από αυτόν τον κανονισμό λόγω της μόνης αντικειμενικής ιδιότητάς της ως OEM, αλλά ως OEM η οποία πωλεί προϊόντα κατασκευαζόμενα από τη Ricoh.

42. Πράγματι, οι διαπιστώσεις αυτές του ντάμπινγκ οι οποίες έγιναν σχετικά με τη Ricoh — τον παραγωγό — οδήγησαν στο να πληγούν τα προϊόντα τα οποία φέρουν το σήμα Nashua με τον ίδιο δασμό αντιντάμπινγκ με εκείνον που πλήττει τα προϊόντα τα οποία πωλούνται με το σήμα Ricoh. Επομένως, νομίζω ότι είναι θεμιτό να θεωρηθεί ότι οι διαπιστώσεις αυτές και η επιβολή των εν λόγω δασμών αφορούν τη Nashua, στον ίδιο βαθμό που αφορούν και τη Ricoh. Αν οι κανονιστικές διατάξεις με τις οποίες επιβλήθηκε ο εν λόγω δασμός αντιντάμπινγκ στα προϊόντα της αφορούν ατομικά τη Ricoh και, επομένως, νομιμοποιείται να ζητήσει την ακύρωσή τους — και αυτό δεν αμφισβητείται —, το ίδιο πρέπει να ισχύσει εξίσου και για τη Nashua όσον αφορά τα προϊόντα τα οποία πωλεί με δικό της εμπορικό σήμα.

43. Το συμπέρασμα αυτό μου φαίνεται ακόμη περισσότερο δικαιολογημένο καθόσον, εν προκειμένω, το Συμβούλιο προέβη σε διαπιστώσεις σχετικά με την ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ εκ μέρους της Ricoh και διαπίστωσε *σταθμισμένο περιθώριο ντάμπινγκ* για τη Ricoh, λαμβάνοντας υπόψη την ιδιαιτερότητα των σχέσεων της Ricoh με τη Nashua και, κυρίως, την υφιστάμενη διαφορά μεταξύ των πωλήσεων της Ricoh στη Nashua σε σχέση με τις πωλήσεις σε άλλους αγοραστές.

44. Ωστόσο, δεν μπορεί πάντως η Nashua να εξομοιωθεί απλώς προς τη Ricoh, καθόσον οι συσκευές που αυτή εισάγει έχουν χωριστή

επένδυση που τις διακρίνει και τις χαρακτηρίζει ως προϊόντα Nashua.

45. Επιπροσθέτως, θεωρώ ότι, από τη στιγμή που ένα προϊόν το οποίο εισάγεται με ορισμένο σήμα υπόκειται — από της εισόδου του στην Κοινότητα — σε εξαιρετικό τελωνειακό καθεστώς, η πράξη με την οποία θεσπίστηκε το ειδικό αυτό καθεστώς αφορά ατομικά την εταιρία, της οποίας το προϊόν φέρει το διακριτικό σήμα (ή η οποία είναι ο καταθέτης-ιδιοκτήτης του σήματος αυτού), έστω και αν η εν λόγω εταιρία δεν πρέπει να θεωρηθεί ως εξαγωγέας κατά την έννοια της κανονιστικής ρυθμίσεως αντιντάμπινγκ. Πράγματι, το σήμα είναι το διακριτικό γνώρισμα ενός προϊόντος και το εξατομικεύει σε σχέση με κάθε άλλο προϊόν, έστω και αν το προϊόν αυτό κατασκευάζεται και παραδίδεται απαράλλακτο από άλλην εταιρία από εκείνη που είναι ο δικαιούχος του σήματος αυτού και, από τεχνική έποψη, δεν διακρίνεται από τα προϊόντα τα οποία κατασκευάζει και πωλεί η άλλη αυτή εταιρία με το δικό της σήμα. Μέσω του προϊόντος, το σήμα εξατομικεύει τον δικαιούχο του και τον θέτει σε κατάσταση η οποία τον χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο.

46. Εξάλλου, η εφαρμογή του ίδιου του προσβαλλόμενου κανονισμού μας προσφέρει ένα κατ' εξοχήν εύγλωττο παράδειγμα του ότι το σήμα εξατομικεύει το προϊόν και τον δικαιούχο του σήματος που αντιπροσωπεύει, ειδικότερα δε την OEM, σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο. Ας πάρουμε για παράδειγμα τη Gestetner. Όταν ο τελωνειακός υπάλληλος βρίσκεται ενώπιον μιας συσκευής φωτοαντιγραφής που φέρει αυτό το σήμα, πρέπει κανονικά να σκεφθεί να επιβάλει στο προϊόν αυτό τον γενικό δασμό αντιντάμπινγκ 20 % καθόσον η Gestetner δεν απαριθμείται μεταξύ των τριών κατασκευαστών των οποίων τα προϊόντα, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 2, υπόκεινται σε διαφορετικούς δασμούς. Όμως, το Συμβούλιο επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι οι συσκευές Gestetner, οι οποίες κατασκευάζονται από τη

Mita, πρέπει να υπόκεινται σε δασμό 12,6 % που πλήττει τα προϊόντα τα οποία κατασκευάζει η εταιρία αυτή. Εντούτοις, τίποτε στο κείμενο του κανονισμού δεν επιτρέπει στον τελωνειακό υπάλληλο να διαπιστώσει κάτι τέτοιο. Επειδή η Gestetner αξίωσε την επιβολή δασμού 12,6 % αντί του δασμού 20 %, εφαρμοστέου εκ πρώτης όψεως, ο τελωνειακός υπάλληλος έπρεπε να ζητήσει πληροφορίες από τις αρχές της χώρας του ή από την Επιτροπή προκειμένου να έχει επιβεβαίωση του γεγονότος αυτού. Εν συνεχεία, απεστάλη στις εθνικές τελωνειακές υπηρεσίες επεξηγηματικό σημείωμα του κανονισμού παρέχοντας, μια για πάντα, την εν λόγω πληροφορία. Επομένως, είναι αναμφισβήτητο ότι, κατά τον εκτελωνισμό, τα προϊόντα που φέρουν το σήμα Gestetner εξατομικεύονται, πράγμα που συνεπάγεται, κατά τη γνώμη μου, ότι ο επίδικος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά την εταιρία αυτή, όπως και την εταιρία Mita.

47. Το ότι η κατάσταση δεν είναι η ίδια όσον αφορά τη Nashua οφείλεται αποκλειστικά στο γεγονός ότι τα προϊόντα Ricoh πλήττονται με τον γενικό δασμό 20 %. Αν όμως οι υπολογισμοί ως προς το περιθώριο ντάμπινγκ οδηγούσαν σε διαφορετικό αποτέλεσμα, θα μπορούσε να συνέβαινε το ίδιο.

48. Δεύτερον, θα ήθελα να παρατηρήσω ότι, λόγω του κάπως ετερογενούς χαρακτήρα των OEM, το παραδεκτό και η ουσία της παρούσας υποθέσεως συνδέονται στενά. Η Nashua προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν την αντιμετώπισε ως *εξαγωγέα των δικών της προϊόντων* και, κυρίως, δεν υπολόγισε χωριστό περιθώριο ντάμπινγκ για τα προϊόντα που φέρουν το σήμα της, χωριστό απ' αυτό που υπολογίστηκε για τα προϊόντα Ricoh. Το Συμβούλιο υπεραμύνεται προβάλλοντας το επιχείρημα ότι η Nashua είναι ο *εξαγωγέας* προϊόντων τα οποία, μολονότι φέρουν το σήμα Nashua, στην πραγματικότητα είναι *προϊόντα Ricoh*, κατά την έννοια της κανονιστικής ρυθμίσεως αντιντάμπινγκ.

49. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, το να εξαρτάται το παραδεκτό της προσφυγής από τον τρόπο με τον οποίο το Συμβούλιο αντελήφθη τα καθήκοντα και τον ρόλο της Nashua και, κατά συνέπεια, εφάρμοσε ή δεν εφάρμοσε στην περίπτωση της τη βασική κανονιστική ρύθμιση αντιντάμπινγκ θα σήμαινε ότι η εφαρμογή της ρυθμίσεως αυτής σε επιχειρηματίες του τύπου OEM εκφεύγει, *ανάλογα με τη θέληση του Συμβουλίου*, από κάθε άμεσο έλεγχο του Δικαστηρίου.

50. Όμως, έστω και αν στον τομέα αυτόν τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τον προσδιορισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ και, κυρίως, ως προς το ζήτημα αν έπρεπε ή όχι να προσδιοριστεί χωριστό περιθώριο ντάμπινγκ και να θεσπιστούν χωριστοί δασμοί για τα προϊόντα Nashua, η άσκηση της εξουσίας αυτής εξακολουθεί να υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου τόσο ως προς την τήρηση των κανόνων διαδικασίας όσο και ως προς την ουσιαστική ακρίβεια των πραγματικών περιστατικών που ελήφθησαν υπόψη όταν έγινε η αμφοισβητούμενη επιλογή, την έλλειψη πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση των περιστατικών αυτών ή την έλλειψη καταχρήσεως εξουσίας⁶.

51. Αν η κανονιστική ρύθμιση αντιντάμπινγκ επέτρεπε (ή ακόμη επέβαλλε) να επιφυλαχθεί στη Nashua διαφορετική μεταχείριση από εκείνη που επιφυλάχθηκε στη Ricoh, το γεγονός ότι τα κοινοτικά όργανα της αρνήθηκαν μια τέτοια μεταχείριση είναι εξίσου ικανό να την εξατομικεύσει όπως και αν τα κοινοτικά όργανα της είχαν επιφυλάξει την εν λόγω χωριστή μεταχείριση.

52. Διευκρινίζω, πάντως, από τώρα ότι αυτό δεν προδικάζει την ουσία της υποθέσεως και δεν σημαίνει ότι το γεγονός ότι η Nashua αντιμετώπισθηκε ως εισαγωγέας, για τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, είναι κατ' ανάγκην ασυμβίβαστο με τον βασικό κανονισμό 2176/84.

6 — Βλέπε, για παράδειγμα, την απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, NTN Toyo Bearing κατά Συμβουλίου, σκέψη 19, 240/84, Συλλογή 1987, σ. 1809.

53. Τέλος, θεωρώ ότι η θέσπιση του δασμού αντιντάμπινγκ αφορά άμεσα και ατομικά τη Nashua για έναν τρίτο λόγο.

54. Έχω αναφέρει ότι, κατά το άρθρο 11, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού 2176/84, η Επιτροπή ενημερώνει αμέσως το Συμβούλιο για τη θέσπιση του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ. Το Συμβούλιο, αποφαινόμενο με ειδική πλειοψηφία, μπορεί να λάβει διαφορετική απόφαση. Επομένως, το Συμβούλιο μπορεί, ιδίως, να αποφασίσει ότι δεν συντρέχει λόγος να θεσπίσει προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ, αλλά να δεχθεί την ανάληψη υποχρεώσεων που προτείνει η ενδιαφερόμενη εταιρία. Αν δεν το πράξει, και αν θεσπίσει εν συνεχεία οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ, το Συμβούλιο επαναλαμβάνει, επομένως, για λογαριασμό του την απόφαση της Επιτροπής να μη δεχθεί την προταθείσα ανάληψη υποχρεώσεων. Όμως, η ανάληψη υποχρεώσεων προτείνεται πάντοτε από μια επιχείρηση ατομικά. Η απόφαση του Συμβουλίου να επικυρώσει την απορριπτική απόφαση σχετικά με την πρόταση ανάληψης υποχρεώσεων μιας τέτοιας επιχειρήσεως συνιστά, επομένως, απόφαση η οποία αφορά άμεσα και ατομικά την εν λόγω επιχείρηση. Επειδή η Nashua πρότεινε την ανάληψη υποχρεώσεων, ο κανονισμός του Συμβουλίου με τον οποίο θεσπίζεται οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ και, ως εκ τούτου, επιβεβαιώνεται η απόρριψη της προτάσεώς της για την ανάληψη υποχρεώσεων την αφορά, επομένως, άμεσα και ατομικά.

55. Θα ήταν ίσως δυνατό να αντιταχθεί ότι μια τέτοια συλλογιστική θα αρκούσε στο μέλλον ώστε οποιοσδήποτε επιχειρηματίας, ακόμη και ο ανεξάρτητος εισαγωγέας, ο οποίος προτείνει την ανάληψη υποχρεώσεων να νομιμοποιείται ipso facto να προσβάλλει οποιονδήποτε κανονισμό που αφορά τα προϊόντα τα οποία εισάγει.

56. Σχετικώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι ο κίνδυνος πολλαπλασιασμού των προσφυγών είναι στοιχείο το οποίο δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη σχετικά με το ζήτημα αν τέτοιες επιχει-

ρήσεις δικαιούνται ή όχι να ζητούν δικαστικό έλεγχο των αποφάσεων που τις θίγει. Οπωσδήποτε, στις περισσότερες περιπτώσεις οι παραγωγοί ή οι εξαγωγείς είναι εκείνοι οι οποίοι προτείνουν την ανάληψη υποχρεώσεων.

57. Προπάντων όμως, αν θεωρηθεί, όπως έπραξε το Δικαστήριο με την παρατεθείσα ήδη Διάταξη της 11ης Νοεμβρίου 1987,

«ότι η απόφαση με την οποία η Επιτροπή απορρίπτει την ανάληψη υποχρεώσεων εντάσσεται στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής»

που οδηγεί στην απόφαση του Συμβουλίου να θεσπίσει ή όχι οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ, τότε προκύπτει κατ' ανάγκη ότι όλες οι επιχειρήσεις οι οποίες πρότειναν την ανάληψη υποχρεώσεων δικαιούνται να ασκήσουν προσφυγή κατά του κανονισμού του Συμβουλίου με τον οποίο θεσπίζεται οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ και, ως εκ τούτου, απορρίπτεται η πρότασή τους.

58. Για όλους τους προαναφερθέντες λόγους, τελικά, έχω την άποψη ότι ο επίδικος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά τη Nashua και, επομένως, η προσφυγή της στην υπόθεση C-150/87 είναι παραδεκτή.

B — Οι ουσιαστικοί λόγοι που επικαλείται η προσφεύγουσα

59. Τυπικά, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις ουσιαστικούς λόγους, από τους οποίους ο πρώτος, αντλούμενος από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν υπήρξε αντικείμενο χωριστής μεταχειρίσεως, αναλδεται στην πραγματικότητα σε δύο: εκτός του ότι προσάπτει στο Συμβούλιο ότι αυτό δεν υπολόγισε χωριστό περιθώριο ντάμπινγκ καθόσον την αφορά, θεωρεί ότι «εν πάση περιπτώσει» (σημείο 41

του δικογράφου της προσφυγής) η γενόμενη προσαρμογή στο περιθώριο κέρδους κατά την κατασκευή της κανονικής αξίας για τις πωλήσεις στις OEM λαμβάνει υπόψη κατά τρόπο εσφαλμένο τις υφιστάμενες διαφορές μεταξύ των πωλήσεων στους μεταπωλητές και των πωλήσεων στις OEM.

1. *Επί του λόγου που αντλείται από την παράνομη άρνηση να αντιμετωπιστεί η προσφεύγουσα ως χωριστός εξαγωγέας και να υπολογιστεί χωριστό περιθώριο ντάμπινγκ για τα προϊόντα Nashua*

60. Ο λόγος αυτός αναλύεται σε περισσότερα στοιχεία συνδεδεμένα μεταξύ τους και τα οποία μπορούν να ενταχθούν στις εξής κατηγορίες:

α) η Nashua είναι εξαγωγέας συσκευών PPC που φέρουν το δικό της εμπορικό σήμα και έπρεπε να είναι αντικείμενο χωριστής μεταχειρίσεως, όπως και οι άλλοι εξαγωγείς·

β) ο υπολογισμός χωριστού περιθωρίου ντάμπινγκ για τη Nashua ήταν δυνατός, διότι

— τα κοινοτικά όργανα διέθεταν όλα τα αναγκαία στοιχεία,

— ο κανονισμός 2176/84 δεν αποτελούσε εμπόδιο,

— η προγενέστερη πρακτική, καθώς και η πρακτική των Ηνωμένων Πολιτειών το αποδεικνύουν,

— δεν υπήρχε καμιά δυσχέρεια πρακτικής φύσεως·

γ) το περιθώριο κέρδους υπολογίστηκε πραγματικά και ήταν μικρότερο από εκείνο που λήφθηκε υπόψη για τη Ricoh.

61. Είναι η Nashua εξαγωγέας; Για να υπογραμμίσει ότι έπρεπε να θεωρηθεί ως εξαγωγέας, η προσφεύγουσα βασίζεται στο γεγονός ότι, βάσει των εμπορικών της σχέσεων με τη Ricoh, γενικά αγοράζει τις δικές της συσκευές φωτοαντιγραφής fob Ιαπωνία ή, εν πάση περιπτώσει, αποκτά την κυριότητα στην Ιαπωνία το αργότερο κατά την παράδοση στον μεταφορέα και από τη στιγμή αυτή είναι μόνη υπεύθυνη για την εξαγωγή, την αεροστολή, την πώληση και την υπηρεσία εξυπηρέτησεως πελατών. Επομένως, είναι πλήρως ανεξάρτητη από τη Ricoh και βρίσκεται σε άμεσο ανταγωνισμό με τη Ricoh στην κοινοτική αγορά.

62. Το Συμβούλιο αντιτάσσει ότι, στο πλαίσιο της κανονιστικής ρυθμίσεως αντιντάμπινγκ, δεν έχει σημασία το ζήτημα που αποκτά το προϊόν ο επιχειρηματίας ούτε αν προβαίνει στη φυσική εξαγωγή του προϊόντος από την τρίτη χώρα, αλλά αν πρέπει να αντιμετωπιστεί ως εισαγωγέας ή ως εξαγωγέας για τους σκοπούς του κανονισμού 2176/84, δηλαδή αν πρέπει να υπολογιστεί γι' αυτόν χωριστό περιθώριο ντάμπινγκ.

63. Θεωρώ ότι ο τρόπος αυτός σκέψεως είναι ορθός. Εκ πρώτης όψεως, θεωρώ ήδη δυσχερές να γίνει δεκτό ότι είναι εξαγωγέας εκείνος ο οποίος δεν είναι εγκατεστημένος στη χώρα εξαγωγής. Οποσδήποτε, τίθεται τότε το ζήτημα για ποιον τύπο εγκαταστάσεως πρέπει να γίνεται λόγος ώστε να μπορεί να αποδοθεί σε επιχειρηματία η ιδιότητα του εξαγωγέα. Εν πάση περιπτώσει, ο βασικός κανονισμός δεν καθορίζει τι πρέπει να νοείται με τον όρο εξαγωγέας. Το άρθρο 13, παράγραφος 2, το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα, ορίζει ότι οι κανονισμοί με τους οποίους θεσπίζεται δασμός αντιντάμπινγκ

Επομένως, χρησιμοποιεί γενικότερη έννοια, ουδέτερη, την έννοια του « προμηθευτή » και, ακόμη, απαιτεί να αναφέρεται το όνομα του μόνον « αν αυτό είναι δυνατό ». Αντίθετα, ορίζει ότι πρέπει να αναφέρεται υποχρεωτικά το συγκεκριμένο προϊόν και η χώρα καταγωγής ή εξαγωγής.

64. Τα δύο αυτά στοιχεία καθορίζουν το πεδίο εφαρμογής κάθε κανονισμού με τον οποίο θεσπίζεται δασμός αντιντάμπινγκ: μπορεί να είναι αντικείμενο ντάμπινγκ και να υπόκειται σε δασμό αντιντάμπινγκ συγκεκριμένο προϊόν καταγωγής μιας ή περισσοτέρων συγκεκριμένων τρίτων χωρών. Δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, πράγματι, « ένα προϊόν » θεωρείται ότι αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, όταν η τιμή εισαγωγής του στην Κοινότητα είναι μικρότερη από την κανονική αξία του ομοειδούς προϊόντος ». Ομοίως, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 13, στοιχείο α), « με την έκφραση « περιθώριο ντάμπινγκ » νοείται το ποσό κατά το οποίο η κανονική αξία υπερβαίνει την τιμή κατά την εξαγωγή ». Όμως, η κανονική αξία είναι « η συγκρίσιμη τιμή, η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις για το ομοειδές προϊόν που προορίζεται για κατανάλωση στη χώρα εξαγωγής ή καταγωγής » [άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο α)], και η τιμή εξαγωγής είναι « η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή για το προϊόν που πωλείται για εξαγωγή προς την Κοινότητα » [άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο α)]. Επομένως, κεντρικό σημείο της κανονιστικής ρυθμίσεως αντιντάμπινγκ είναι η σύγκριση μεταξύ των πληρωθεισών ή πληρωτέων τιμών για το ίδιο προϊόν, καταγωγής τρίτης χώρας, αναλόγως του αν προορίζεται να πωληθεί προς κατανάλωση στην τρίτη χώρα ή προς εξαγωγή στην Κοινότητα.

« αναφέρουν ιδίως το ποσό και τον τύπο του επιβαλλόμενου δασμού, το συγκεκριμένο προϊόν, τη χώρα καταγωγής ή εξαγωγής, το όνομα του προμηθευτή, αν αυτό είναι δυνατό, και τα αίτια στα οποία στηρίζονται ».

65. Εν προκειμένω, η Nashua δεν παράγει η ίδια τις συσκευές PPC ούτε τις πωλεί στην εσωτερική ιαπωνική αγορά. (Αυτό τη διακρίνει ήδη από τους άλλους εξαγωγείς για τους οποίους υπολογίστηκε ένα περιθώριο ντάμπινγκ, οι οποίοι παράγουν όλοι και πωλούν

τις συσκευές PPC που φέρουν το σήμα τους). Εξάλλου, επειδή κατά την περίοδο αναφοράς δεν πραγματοποιήθηκε στην εν λόγω αγορά καμιά πώληση συσκευών που παρήχθησαν βάσει OEM από την Ricoh ή από άλλους παραγωγούς (βλέπε το τέλος του σημείου 8 των αιτιολογικών σκέψεων του οριστικού κανονισμού), τα κοινοτικά όργανα έπρεπε να κατασκευάσουν τις κανονικές αξίες για τα προϊόντα αυτά, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β), του βασικού κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται

«όταν καμία πώληση του ομοειδούς προϊόντος δεν έχει πραγματοποιηθεί επί συνήθων εμπορικών πράξεων στην εσωτερική αγορά της χώρας εξαγωγής ή καταγωγής ή όταν τέτοιες πωλήσεις δεν επιτρέπουν δίκαιη σύγκριση».

Προς τούτο, τα κοινοτικά όργανα καλώς επέλεξαν να κατασκευάσουν την κανονική αξία προσθέτοντας στο κόστος παραγωγής και ένα λογικό περιθώριο κέρδους [περίπτωση ii)], το οποίο κόστος, ενόψει της περιστάσεως ότι τα προϊόντα Nashua κατασκευάζονται από τη Ricoh, δεν μπορούσε παρά να είναι αυτό της Ricoh.

66. Με βάση τις ίδιες σκέψεις, δηλαδή ότι η Nashua δεν παράγει η ίδια ούτε πωλεί στην ιαπωνική αγορά, αλλά αγοράζει τις συσκευές PPC Nashua απαράλλακτες από τη Ricoh και τις εξάγει απευθείας στην Κοινότητα, τα κοινοτικά όργανα ορθώς θεώρησαν ότι η τιμή την οποία εισέπραττε η Ricoh για τις πωλήσεις της είναι «η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή για το προϊόν που πωλείται για εξαγωγή». Από τη διατύπωση αυτή προκύπτει, εξάλλου, ότι η τιμή εξαγωγής είναι η τιμή που καταβάλλεται σε εκείνον ο οποίος *πωλεί* προς εξαγωγή. Όμως, ακόμη και αν η Nashua έπρεπε να θεωρηθεί ότι εξάγει τις δικές της συσκευές PPC, δεν τις πωλεί προς εξαγωγή, αλλά τις *αγοράζει* με σκοπό να τις εξαγάγει (και όχι με σκοπό να τις πωλήσει προς εξαγωγή).

67. Ο τρόπος ενεργείας των κοινοτικών οργάνων μου φαίνεται λογικός. Πράγματι, αφού βασίστηκαν για την κατασκευή της κανονικής αξίας των προϊόντων Ricoh που πωλούνται στη Nashua στην πρόσθεση του κόστους παραγωγής της Ricoh και ενός λογικού περιθωρίου κέρδους, προσηκόντως προσαρμοσμένου ώστε να ληφθεί υπόψη η ιδιομορφία των πωλήσεων στις OEM (βλέπε τα σημεία 11 και 24 των αιτιολογικών σκέψεων του οριστικού κανονισμού), δέχθηκαν ως τιμή εξαγωγής την τιμή που πράγματι εισέπραξε η Ricoh για τις ίδιες αυτές πωλήσεις που προορίζονταν για εξαγωγή. Έτσι, μπόρεσαν να προβούν σε έγκυρη σύγκριση μεταξύ των δύο αυτών παραμέτρων, από τις οποίες εξαρτάται η ύπαρξη και η έκταση της πρακτικής ντάμπινγκ, και αυτό επί συγκρίσιμης βάσεως, όπως ορίζει το άρθρο 2, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού.

68. Η μέθοδος αυτή μου φαίνεται, επιπλέον, πλήρως λογική. Όπως ισχυρίζεται η ίδια η προσφεύγουσα,

«η αρχή κατά την οποία εταιρία η οποία ελέγχει τις τιμές τόσο στην εσωτερική αγορά όσο και στην αλλοδαπή αγορά πρέπει να υφίσταται κυρώσεις αν οι τιμές που εφαρμόζει στην αλλοδαπή αγορά είναι κατώτερες από εκείνες που εφαρμόζει στην εγχώρια αγορά, είναι η αρχή η οποία αποτελεί τη βάση των κανόνων αντιντάμπινγκ» (σημείο 15 του υπομνήματος απαντήσεως).

Βάσει της αρχής αυτής τα κοινοτικά όργανα υπολόγισαν το περιθώριο ντάμπινγκ σε σχέση με τη Ricoh, τη μόνη η οποία πωλεί στην ιαπωνική αγορά και που οι τιμές τις οποίες εφαρμόζει έναντι της Nashua προσδιορίζουν σε μεγάλο βαθμό τις τιμές των συσκευών PPC Nashua.

69. Εξάλλου, η προσφεύγουσα φαίνεται ότι έμμεσα συμφωνεί με τον τρόπο ενεργείας των κοινοτικών οργάνων καθόσον, στο σημείο 9 του υπομνήματος απαντήσεως, ενώ ισχυρίζεται

ότι « το όλο σύστημα του κανονισμού 2176/84 συνίσταται στον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ για ένα προϊόν που έχει συγκεκριμένη καταγωγή » και « το Συμβούλιο έπρεπε, επομένως, να ανευρεί την τιμή εξαγωγής των προϊόντων Nashua και να τη συγκρίνει με την κανονική αξία », προτείνει: για τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ των προϊόντων Nashua, « η τιμή εξαγωγής που έπρεπε να ληφθεί υπόψη ήταν η τιμή την οποία η προσφεύγουσα κατέβαλε στη Ricoh » και « η κανονική αξία που έπρεπε να ληφθεί υπόψη ήταν η τιμή που εφαρμόζε η Ricoh στην Ιαπωνία, υπό την επιφύλαξη των αναγκαίων προσαρμογών ».

70. Επειδή αυτό μου φαίνεται ότι είναι ακριβώς εκείνο που έπραξε το Συμβούλιο, πρέπει να τεθεί το ερώτημα ως προς την πραγματική έννοια της αιτίας της Nashua. Αυτή προκύπτει σαφώς στη συνέχεια των γραπτών της παρατηρήσεων καθόσον η Nashua παραπονείται ότι « μόνον η Ricoh επωφελείται από τον συνδυασμό των περιθωρίων ντάμπινγκ για τις πωλήσεις με το δικό της εμπορικό σήμα και για τις πωλήσεις OEM, δεδομένου ότι τα μικρότερα⁷ (ή μηδενικά) περιθώρια ντάμπινγκ ορισμένων πωλήσεων OEM αντισταθμίζουν τα υψηλότερα⁷ κατά περιθώρια ντάμπινγκ των πωλήσεών της με το εμπορικό σήμα Ricoh και οδηγούν σε περιθώριο ντάμπινγκ ενδεχομένως μικρότερο, συνολικά, για όλη την παραγωγή Ricoh » (σημείο 16 του υπομνήματος απαντήσεως).

71. Πεισιμένη ότι το περιθώριο ντάμπινγκ των προϊόντων Nashua είναι μικρότερο από εκείνο των προϊόντων που πωλούνται με το εμπορικό σήμα Ricoh, η προσφεύγουσα θα επιθυμούσε να επωφεληθεί μόνη από τη συνολική αυτή διαφορά και όχι κατ' αναλογία της επιπτώσεως της εν λόγω διαφοράς στον υπολογισμό του μέσου σταθμισμένου περιθωρίου για το σύνολο των προϊόντων που κατασκευάζει η Ricoh. Αυτό προκύπτει επίσης από το σημείο 12 του υπομνήματος απαντήσεως, όπου η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι « το Συμβούλιο έπρεπε να εφαρμόσει εν προκειμένω είτε

χωριστό περιθώριο ντάμπινγκ για την προσφεύγουσα είτε χωριστό περιθώριο ντάμπινγκ για το δίκτυο διανομής που αφορά τις πωλήσεις μηχανημάτων Nashua στην προσφεύγουσα ».

72. Δεν νομίζω, πάντως, ότι η μέθοδος υπολογισμού ενός χωριστού περιθωρίου ντάμπινγκ για τα προϊόντα Nashua έπρεπε να είναι η προτεινόμενη από την προσφεύγουσα ούτε ότι η μέθοδος αυτή θα κατέληγε κατ' ανάγκη στη διαπίστωση ενός μικρότερου περιθωρίου ντάμπινγκ από εκείνο που διαπιστώθηκε για το σύνολο της παραγωγής Ricoh.

73. Σχετικώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα στοιχεία που αυτή η ίδια προτείνει να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό του « δικού της » περιθωρίου είναι όλα σχετικά με τη Ricoh, δηλαδή η τιμή που εφαρμόζει η Ricoh στην ιαπωνική αγορά και η τιμή την οποία η Nashua καταβάλλει στη Ricoh για τα προϊόντα που η πρώτη εξάγει απευθείας. Όμως, για τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ των προϊόντων Nashua, το Συμβούλιο έπρεπε λογικά να λάβει υπόψη τα στοιχεία που αφορούν τα προϊόντα Nashua. Αντί να θεωρήσει ως κανονική αξία τις τιμές που εφαρμόζει η Ricoh στην ιαπωνική αγορά, η οποία αξία, για τις πωλήσεις στις OEM έπρεπε να κατασκευαστεί με βάση το κόστος παραγωγής της Ricoh, το Συμβούλιο έπρεπε να κατασκευάσει την κανονική αξία για τα προϊόντα τα οποία — εικονικά — πωλούνται από την Nashua στην ιαπωνική αγορά. Η αξία αυτή μπορούσε εύκολα να είναι υψηλότερη από την κατασκευασθείσα για τις πωλήσεις της Ricoh στη Nashua, διότι τα διάφορα έξοδα στα οποία υποβάλλεται η Nashua και το περιθώριο κέρδους το οποίο θεμιτά μπορούσε να αναμένει πωλώντας στην ιαπωνική αγορά θα ενσωματώνονταν ακόμη στην κατασκευασθείσα αυτή αξία.

74. Η Nashua προτείνει να διατηρηθεί ως τιμή εξαγωγής η τιμή την οποία αυτή πλήρωσε στη Ricoh. Όμως, εκτός από το γεγονός ότι η λύση αυτή θα τόνιζε ότι η εξαγωγή πραγματοποιή-

7 — Οι λέξεις αυτές υπογραμμίζονται στο πρωτότυπο κείμενο.

θηκε από τη στιγμή της πώλησής της προς τη Nashua, θα είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση του περιθωρίου ντάμπινγκ των προϊόντων Nashua ανάλογα με το υψηλότερο επίπεδο της κατασκευασμένης κανονικής αξίας για τα προϊόντα αυτά. Αλλά η τιμή εξαγωγής δεν θα μπορούσε να παραμείνει η ίδια με αυτήν που έλαβε υπόψη το Συμβούλιο.

75. Για τον υπολογισμό του χωριστού περιθωρίου ντάμπινγκ για τα προϊόντα Nashua, η τιμή εξαγωγής έπρεπε να είναι πράγματι η πληρωθείσα ή η καταβλητέα τιμή στην προσφεύγουσα [άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο α), του βασικού κανονισμού] ή μάλλον, επειδή η Nashua έχει θυγατρικές στις περισσότερες χώρες της Κοινότητας, μια τιμή εξαγωγής κατασκευασμένη βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β), του βασικού κανονισμού που εφαρμόζεται

« όταν δεν υπάρχει τιμή εξαγωγής ή όταν φαίνεται ότι υπάρχει σύνδεσμος ή συμψηφιστικός διακανονισμός μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα ή ενός τρίτου ή ότι, για άλλους λόγους, η πραγματικά πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή για το πωλούμενο προς εξαγωγή στην Κοινότητα δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί σαν τιμή αναφοράς ».

Ακόμη και αν η τιμή εξαγωγής ήταν υψηλότερη από αυτή που έλαβε υπόψη το Συμβούλιο, είναι πάρα πολύ απίθανο ότι το περιθώριο ντάμπινγκ υπολογιζόμενο κατ' αυτόν τον τρόπο θα ήταν μικρότερο του 20 %, που αποτελεί τον συντελεστή του δασμού ανταντάμπινγκ ο οποίος θεσπίστηκε τελικά για όλα τα προϊόντα Ricoh, περιλαμβανομένων και των πωλούμενων στη Nashua. Ο συντελεστής αυτός, πάρα πολύ μικρότερος από το περιθώριο ντάμπινγκ 40,6 % που διαπιστώθηκε για τα προϊόντα Ricoh, περιλαμβανομένων και των πωλούμενων στις ΟΕΜ, κρίθηκε επαρκής για να εξαλείψει την προκληθείσα ζημία στην κοινοτική παραγωγή (σημείο 101 των αιτιολογικών σκέψεων του οριστικού κανονισμού).

76. Η προσφεύγουσα, εν πάση περιπτώσει, δεν απέδειξε ότι αυτό συνέβαινε στην περίπτωση της και προσπαθεί να αντλήσει επιχείρημα από τις σκέψεις γενικής και θεωρητικής φύσεως που γίνονται στα σημεία 27 και 92 των αιτιολογικών σκέψεων του οριστικού κανονισμού, κατά τις οποίες,

« γενικά, καθορίστηκαν μικρότερα περιθώρια για τις εταιρίες εκείνες που είχαν υψηλά επίπεδα πωλήσεων ΟΕΜ »,

και δεν θα ήταν

« κατάλληλο να αποκλειστούν αυτές οι πωλήσεις από τον υπολογισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ για τον συγκεκριμένο εξαγωγέα, ειδικότερα αν αυτός ο αποκλεισμός θα έχει ως αποτέλεσμα, όπως είναι προφανές, την αύξηση του περιθωρίου ντάμπινγκ γι' αυτόν τον εξαγωγέα ».

77. Κατά την προσφεύγουσα, τα κοινοτικά όργανα διέθεταν τις αναγκαίες πληροφορίες για να υπολογίσουν ίδιο περιθώριο ντάμπινγκ για τα προϊόντα της, δηλαδή την κατασκευασμένη κανονική αξία για τις συσκευές ΟΕΜ, την τιμή εξαγωγής που πληρώθηκε στη Ricoh (βλέπε το σημείο 37 του δικογράφου της προσφυγής) καθώς και τις πληροφορίες που είχε δώσει αυτή η ίδια όσον αφορά τις προσαρμογές που έπρεπε να γίνουν, ιδίως, στην τιμή εξαγωγής, ώστε να καταστεί δυνατή μια έγκυρη σύγκριση μεταξύ των δύο αυτών στοιχείων (σημείο 38 του δικογράφου της προσφυγής). Αλλ' όπως έχω αναφέρει, όλες αυτές οι πληροφορίες αφορούσαν τα προϊόντα Ricoh και τις πωλήσεις που πραγματοποίησε η Ricoh είτε στους μεταπωλητές της στην Ιαπωνία είτε στις ΟΕΜ. Εξάλλου, ο ισχυρισμός ότι η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα στις 14 Νοεμβρίου 1986, κατά τη διάρκεια συσκέψεως, ότι πράγματι υπολόγισε περιθώριο ντάμπινγκ για τα προϊόντα Nashua το οποίο αποδεικνυόταν μικρότερο από εκείνο των προϊόντων Ricoh (σημείο 10 του υπομνήματος απαντήσεως) πρέπει να διευκρινιστεί. Σχετικώς, το Συμβούλιο ανέφερε τα εξής:

« πράγματι, κατά τη σύσκεψη αυτή, η Επιτροπή εξήγησε ότι είχε κατασκευαστεί ειδική κανονική αξία για τις πωλήσεις της Ricoh στις OEM και η αξία αυτή είχε πράγματι ως αποτέλεσμα, συνολικά, περιθώριο ντάμπινγκ μικρότερο από εκείνο που προσδιορίστηκε για τις πωλήσεις συσκευών φωτοαντιγραφής οι οποίες είχαν διατεθεί στο εμπόριο με το εμπορικό σήμα της Ricoh » (σημείο 9 του υπομνήματος ανταπαντήσεως).

78. Αυτή η άποψη ως προς τα περιστατικά επιβεβαιώνεται από τα σημεία 11 και 27 των αιτιολογικών σκέψεων του οριστικού κανονισμού.

79. Αυτό που συνέβη στην πραγματικότητα, είναι ότι η Επιτροπή υπολόγισε για όλες τις θυγατρικές τις πωλήσεις της Ricoh και το τελικό περιθώριο ντάμπινγκ αντιστοιχεί στον σταθμισμένο μέσο όρο όλων αυτών των διαύλων πωλήσεων. Επομένως, είναι προφανές ότι η Επιτροπή υπολόγισε επίσης περιθώριο ντάμπινγκ που να καλύπτει την περίπτωση της Nashua.

80. Σχετικά όμως μ' αυτό, πρέπει να γίνουν ορισμένες παρατηρήσεις. Πρώτον, αυτό το περιθώριο ντάμπινγκ δεν αφορούσε ειδικά τη Nashua, καθόσον στηριζόταν στην κατασκευασμένη κανονική αξία όσον αφορά τις πωλήσεις της Ricoh στις OEM. Δεύτερον, εντασσόταν σε ένα πάρα πολύ ειδικό πλαίσιο και δεν είχε νόημα παρά μόνο στο πλαίσιο αυτό, δηλαδή εκείνο του προσδιορισμού ενός ενιαίου περιθωρίου ντάμπινγκ για όλα τα προϊόντα Ricoh, ανεξάρτητα από το εμπορικό σήμα με το οποίο πωλήθηκαν. Τρίτον, το περιθώριο που λήφθηκε υπόψη για τις πωλήσεις στις OEM έπρεπε κατ' ανάγκη να είναι μικρότερο από εκείνο που προσδιορίστηκε για τις πωλήσεις συσκευών φωτοαντιγραφής μέσω του ιδίου δικτύου της εταιρίας αυτής, καθόσον βασιζόταν σε μια ορισμένη, μικρότερη, κανονική αξία η οποία δεν περιελάμβανε το σύνολο των εξόδων και το κανονικό περιθώριο κέρδους της Ricoh για τις πωλήσεις στην ιαπωνική αγορά.

81. Αντίθετα, αν είχε προσδιοριστεί *αυτοτελές* περιθώριο ντάμπινγκ ειδικά για τα προϊόντα Nashua, αυτό έπρεπε να βασιστεί σε υψηλότερη κανονική αξία, περιλαμβάνουσα όλα τα έξοδα στα οποία θα υποβαλλόταν η Nashua αν είχε πωλήσει τις συσκευές φωτοαντιγραφής στην ιαπωνική αγορά, καθώς και το αντίστοιχο περιθώριο κέρδους. Άλλως, η κανονική αυτή αξία δεν θα ήταν σύμφωνη με τον ορισμό του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο α), του βασικού κανονισμού, από το οποίο προκύπτει ότι κανονική αξία νοείται

« η συγκρίσιμη τιμή, η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις για το ομοιοδές προϊόν που προορίζεται για κατανάλωση στη χώρα εξαγωγής ή καταγωγής ».

82. Τέλος, σημειώνω ότι αν παρ' ελπίδα η Επιτροπή είχε ακολουθήσει τον τρόπο ενεργείας που προτείνει η Nashua και αν είχε καταλήξει στον καθορισμό χαμηλότερου δασμού αντιντάμπινγκ όσον αφορά τα προϊόντα της Nashua σε σχέση με εκείνα που διατίθενται στο εμπόριο με το εμπορικό σήμα της Ricoh, η Ricoh θα ενθαρρυνόταν να διαθέτει τα περισσότερα από τα προϊόντα της με το εμπορικό σήμα Nashua, ενώ η κανονική αξία για τις πωλήσεις της στην ιαπωνική αγορά θα ήταν πάντα η ίδια.

83. Επομένως, από τα προηγούμενα προκύπτει ότι ο τρόπος ενεργείας των κοινοτικών οργάνων ήταν συνεκτικός και λογικός. Εξάλλου, ή ήταν και αν ο κανονισμός 2176/84 δεν συνιστά ίσως εμπόδιο για τη χωριστή μεταχείριση της προσφεύγουσας ως εξαγωγέα των δικών της προϊόντων και, ως εκ τούτου, για τον χωριστό υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ για τα προϊόντα Nashua, τίποτε στον ίδιο αυτό κανονισμό δεν υποχρεώνει τα κοινοτικά όργανα να ενεργήσουν κατ' αυτόν το τρόπο ούτε τους απαγορεύει να ενεργήσουν όπως ενήργησαν.

84. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο κάθε παραπομπή στην πρακτική που υιοθετήθηκε σε ορισμένες προγενέστερες περιπτώσεις [οι οποίες παρατίθενται στο κεφάλαιο IV, τμήμα Β, τίτλος 2, στοιχείο α), i), τρίτο εδάφιο, της εκθέσεως για την επ' ακροατηρίου συζήτηση μου φαίνεται ελάχιστης χρησιμότητας. Το γεγονός ότι τα κοινοτικά όργανα πράγματι υιοθέτησαν στις περιπτώσεις αυτές χωριστά μέτρα για δύο ή περισσότερους εξαγωγείς προϊόντων τα οποία προέρχονταν από τον ίδιο παραγωγό δεν αρκεί για τη δημιουργία πρακτικής που να τα δεσμεύει στο μέλλον. Εξάλλου, οι εξαγωγείς-μη παραγωγοί οι οποίοι εμπλέκονταν στις υποθέσεις αυτές ήταν όλοι εγκατεστημένοι στις χώρες εξαγωγής' επομένως, η κατάσταση τους διέφερε θεμελιωδώς από εκείνη της Nashua.

85. Σχετικά με την αναφορά στην πρακτική των κυριότερων εμπορικών εταιρών της Κοινότητας και, ιδίως, των Ηνωμένων Πολιτειών, πρακτική από την οποία, κατά την προσφεύγουσα, τα κοινοτικά όργανα πρέπει να εμπνέονται όταν εφαρμόζουν τους δικούς τους κανόνες αντιντάμπινγκ, αρκεί η υπόμνηση ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, Canon κατά Συμβουλίου (277/85 και 300/85, Συλλογή 1988, σ. 5731), έκρινε

« ότι η στάση ενός — σημαντικού έστω — από τους εμπορικούς της εταιρούς δεν αρκεί για να υποχρεώσει την Κοινότητα να ενεργήσει κατά τον ίδιο τρόπο »

και ότι

« η αναφορά, επομένως, αυτή δεν μπορεί να υπαγορεύσει την ερμηνεία της κοινοτικής νομοθετικής ρυθμίσεως » (σκέψη 15).

86. Όσον αφορά τις δυσχέρειες πρακτικής φύσεως που θα συνεπαγόταν η χωριστή μεταχείριση των OEM, στις οποίες αναφέρεται ο οριστικός κανονισμός στο σημείο 92 των αιτιολογικών σκέψεων και των οποίων την ύπαρξη αρνείται η προσφεύγουσα, κατά τους ίδιους τους όρους της αιτιολογικής αυτής σκέψεως, πραγματικά, δεν συνιστούν παρά επικουρικό επιχείρημα διότι η Επιτροπή θεωρεί ότι

« εν πάση περιπτώσει ... το γεγονός ότι οι OEM μεταπωλούν τα εισαγόμενα προϊόντα με το δικό τους εμπορικό σήμα δεν συνιστά λόγο που να δικαιολογεί την έναντί τους χωριστή μεταχείριση σε σχέση με τους άλλους εισαγωγείς ».

Εξάλλου, οι πρακτικές αυτές δυσχέρειες μου φαίνονται πραγματικές, τόσο ως προς τη θέσπιση των ειδικών μέτρων, όσο και ως προς την εσποτεία τους. Πράγματι, επειδή ο υπολογισμός ίδιων περιθωρίων ντάμπινγκ για τις OEM και η ενδεχόμενη θέσπιση ειδικών δασμών αντιντάμπινγκ για τα προϊόντα τους εξαρτάται ευρύτατα από τους όρους των εμπορικών τους σχέσεων με τους προμηθευτές τους, θα έπρεπε, για κάθε OEM, να υπολογιστούν τόσα περιθώρια κέρδους και να θεσπιστούν τόσοι δασμοί όσοι και οι προμηθευτές. Πράγματι, όπως ορθότατα ανέφερε το Συμβούλιο στο εν λόγω σημείο 92 των αιτιολογικών σκέψεων,

« θα ήταν ανάρμοστο να μπορούν οι OEM να αγοράζουν από οποιονδήποτε εξαγωγέα και να καταβάλλουν τον ίδιο δασμό ανεξάρτητα από το επίπεδο που εφαρμόζεται για τον συγκεκριμένο εξαγωγέα ».

87. Εξάλλου, οι αλλαγές που επέρχονται στις σχέσεις μιας OEM με τον προμηθευτή της, όπως και η αλλαγή, απλώς, του προμηθευτή μιας OEM θα έπρεπε να συνεπάγεται προσαρμογές των ειδικών μέτρων που θεσπίστηκαν ως προς αυτήν. Όμως, δεν νομίζω ότι η διαδικασία επανεξετάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 14 του βασικού κανονισμού, λόγω της αναγκαίας βραδύτητας και περιπλοκότητας, συνιστά τον κατάλληλο μηχανισμό για τέτοιες προσαρμογές ώστε οι εν λόγω αλλαγές να γνωστοποιούνται εγκαίρως στα κοινοτικά όργανα.

88. Το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως που επικαλείται η προσφεύγουσα είναι, επομένως, αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί.

2. *Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από τον εσφαλμένο υπολογισμό της κανονικής αξίας των πωλήσεων στις OEM*

89. Υπενθυμίζω ότι, προκειμένου να ληφθεί υπόψη η υφιστάμενη διαφορά μεταξύ των πωλήσεων με το εμπορικό σήμα των κατασκευαστών και των πωλήσεων στις OEM, τα κοινοτικά όργανα εφάρμοσαν για την κατασκευή της κανονικής αξίας για τις πωλήσεις στις OEM — στην οποία έπρεπε να προβούν ελλείψει τέτοιων πωλήσεων στην ιαπωνική αγορά κατά την περίοδο αναφοράς — επίπεδο κέρδους χαμηλότερο από εκείνο το οποίο λήφθηκε υπόψη για τις πωλήσεις με το εμπορικό σήμα των κατασκευαστών. Το επίπεδο αυτό του κέρδους υπολογίστηκε σε 5%, ενώ το μέσο περιθώριο κέρδους που λήφθηκε υπόψη, εξάλλου, ήταν 14,6%.

90. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, τα κοινοτικά όργανα προέβησαν σε αυθαίρετη προσαρμογή η οποία δεν αντικατοπτρίζει τις πραγματικές διαφορές μεταξύ των δύο αυτών τύπων πωλήσεων και περιορίζοντας την προσαρμογή στο περιθώριο κέρδους, τα κοινοτικά όργανα παρέβλεψαν το γεγονός ότι τα έξοδα πωλήσεων, οι διοικητικές δαπάνες και τα γενικά έξοδα που πλήττουν τις πωλήσεις σε μια OEM είναι πολύ υψηλότερα από εκείνα που πλήττουν τις πωλήσεις σε ένα συνήθη μεταπωλητή.

91. Η παρουσίαση αυτή των πραγμάτων είναι εσφαλμένη. Από την απλή ανάγνωση του δεύτερου εδαφίου των αιτιολογικών σκέψεων 11 και 24 προκύπτει ότι τα κοινοτικά όργανα έλαβαν υπόψη τις υφιστάμενες διαφορές μεταξύ των δύο τύπων πωλήσεως τόσο ως προς το κόστος, όσο και ως προς τα κέρδη. Μόνον ελλείψει ακριβέστερων στοιχείων έκριναν ότι μπορούσαν να καλύψουν το σύνολο των διαφορών αυτών προβαίνοντας σε προσαρμογή του επιπέδου του κέρδους μόνο και καθορίζοντας κατ' αποκοπή το περιθώριο κέρδους για το σύνολο των πωλήσεων στις OEM στο ενιαίο επίπεδο του 5%.

92. Εξάλλου, εφόσον κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β), περίπτωση ii), του βασικού κανονισμού στο κόστος περιλαμβάνονται τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα, δεν μπορεί να συναχθεί ότι τα κοινοτικά όργανα παραμέλησαν τα τελευταία αυτά στοιχεία.

93. Η διαπίστωση αυτή αρκεί επίσης για να αντικρουστεί το επιχειρήμα το οποίο αντλείται από τη φερόμενη δυσμενή διάκριση της οποίας αντικείμενο υπήρξε η προσφεύγουσα λόγω της διαφορετικής μεταχείρισεως που επιφυλάχθηκε στον εξαγωγέα, στον οποίο αναφέρεται το σημείο 25 των αιτιολογικών σκέψεων του προσβαλλόμενου κανονισμού. Υπό το φως του προαναφερθέντος άρθρου, το τμήμα της φράσεως που αναφέρει ότι «ο υπολογισμός της κανονικής αξίας περιελάμβανε μόνο το κόστος παραγωγής, στο οποίο υποβλήθηκε ο εν λόγω εξαγωγέας, μαζί με ένα εύλογο περιθώριο κέρδους» δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι στο κόστος παραγωγής δεν είχαν περιληφθεί τα έξοδα πωλήσεως, οι διοικητικές δαπάνες και τα γενικά έξοδα.

94. Όσον αφορά το ζήτημα αν το επίπεδο προσαρμογής που έγινε δεκτό από τα κοινοτικά όργανα επαρκούσε ώστε να ληφθεί υπόψη το σύνολο των διαφορών ως προς το κόστος και τα κέρδη, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε την αντίθετη απόδειξη. Πρέπει να ομολογήσω ότι, εκ των πραγμάτων, η προσφεύγουσα βρισκόταν σε ιδιαίτερα δυσχερή κατάσταση να το πράξει. Πράγματι, επειδή αφενός δεν υπήρχαν πωλήσεις στις OEM στην ιαπωνική αγορά, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να διαθέτει στοιχεία ως προς το πραγματικό κόστος και το πραγματικό περιθώριο κέρδους για τις πωλήσεις αυτές. Επομένως, τα στοιχεία που μόρθηκε να προσκομίσει αφορούσαν κατά το πλείστον τις πωλήσεις στις OEM στην κοινοτική αγορά. Και γι' αυτές όμως τις πωλήσεις, η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσε να διαθέτει ακριβέστερα στοιχεία χωρίς τη βοήθεια της Ricoh, η δε εφαρμοσθείσα προσαρμογή είχε ως σκοπό να καλύψει τις διαφορές κόστους και κέρδους της Ricoh, αναλόγως του αν αυτή πωλούσε με το δικό της εμπορικό σήμα ή στις OEM.

95. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δέχεται ότι δεν ήταν σε θέση να γνωρίζει την κατασκευασθείσα κανονική αξία για τις πωλήσεις της Ricoh σ' αυτή την ίδια. Έτσι, πρότεινε όπως οι τιμές εξαγωγείς (τις οποίες γνώριζε) να αποτελέσουν αντικείμενο προσαρμογών ώστε να είναι δυνατή μια έγκυρη σύγκριση όπως επιβάλλει το άρθρο 2, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού (βλέπε σημείο 38 του δικογράφου της προσφυγής).

96. Όμως, εφόσον τα κοινοτικά όργανα είχαν λάβει υπόψη τη διαφορά κόστους και κέρδους μεταξύ των δύο τύπων πωλήσεως κατά τη στιγμή κατασκευής της κανονικής αξίας, ακριβώς για τη σύγκριση μεταξύ των τιμών εξαγωγής στις OEM (βλέπε τα σημεία 11 και 24 των αιτιολογικών σκέψεων του οριστικού κανονισμού), άλλες προσαρμογές βάσει του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του βασικού κανονισμού δεν επιβάλλονταν πλέον. Σ' αυτό προστίθεται ότι τέτοιες προσαρμογές δεν μπορούσαν να γίνουν παρά μόνον αν η προσφεύγουσα είχε προσκομίσει την απόδειξη ότι πράγματι δικαιολογούνταν⁸. Ενόψει των προαναφερόμενων περιστάσεων, δεν προκαλεί έκπληξη ότι στο έργο αυτό η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να «ικανοποιήσει την Επιτροπή» (σημείο 24 των αιτιολογικών σκέψεων του οριστικού κανονισμού).

97. Επομένως, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

3. *Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από τον παρανόμο υπολογισμό του δασμού αντιντάμπινγκ*

98. Με αυτόν τον λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, υπολογίζοντας τον δασμό αντιντάμπινγκ βάσει αριθμών που απέκλειαν όλες τις εισαγωγές συσκευών φωτοαντιγραφής Nashua, το Συμβούλιο παρέβη τον κανονισμό 2176/84. Θεωρεί ως άδικο και ως

εισαγον διακρίσεις το ότι το Συμβούλιο την αντιμετώπισε, αφενός, ως αδιαχώριστη από τη Ricoh για τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ και, αφετέρου, επέβαλε επί των δικών της συσκευών φωτοαντιγραφής δασμό βασιζόμενο σε υπολογισμό από τον οποίο οι πωλήσεις των συσκευών αυτών αποκλείστηκαν πλήρως. [Για περισσότερες λεπτομέρειες ως προς τα σχετικά επιχειρήματα που ανέπτυξαν οι διάδικοι, ας μου επιτραπεί να παραπέμψω στο κεφάλαιο IV, τμήμα Β, τίτλος 2, στοιχείο β), της εκθέσεως για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.]

99. Διευκρινίζω, πρώτον, ότι ο τρόπος με τον οποίο η Nashua παρουσιάζει τα πράγματα δεν φαίνεται εντελώς ορθός. Πράγματι, το Συμβούλιο δεν επέβαλε δασμό επί των PPC Nashua βάσει υπολογισμού από τον οποίο οι πωλήσεις αυτών των PPC αποκλείστηκαν, αλλά επέβαλε δασμό επί των ιαπωνικών PPC γενικά και της Ricoh ειδικότερα, αυτό δε βάσει υπολογισμού ο οποίος δεν ελάμβανε υπόψη παρά μόνον ορισμένη κατηγορία πωλήσεων αυτών των PPC, την οποία έκρινε αντιπροσωπευτική του συνόλου των πωλήσεων, όλων ανεξαιρέτως των κατηγοριών, δηλαδή εκείνων που πραγματοποιήσαν οι συνδεδεμένες ιαπωνικές θυγατρικές οι οποίες πωλούσαν σε ανεξάρτητους διανομείς στην Κοινότητα. Επειδή δεν υπολογίστηκε κανένα περιθώριο ντάμπινγκ για τα προϊόντα Nashua, δεν είναι πραγματικά δυνατό να γίνεται λόγος για δυσμενή διάκριση.

100. Πρέπει, εξάλλου, να διαπιστωθεί ότι ο κανονισμός 2176/84 δεν περιλαμβάνει ακριβείς κανόνες ως προς τη μέθοδο καθορισμού του ύψους των δασμών αντιντάμπινγκ. Το άρθρο 13, παράγραφος 3, περιορίζεται στον καθορισμό των ανωτάτων ορίων που τα κοινοτικά όργανα δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να υπερβούν, δηλαδή, αφενός, το επίπεδο του περιθωρίου ντάμπινγκ και, αφετέρου, το επίπεδο της ζημίας αν δασμός μικρότερος από το περιθώριο ντάμπινγκ θα αρκούσε για να εξάλειψει τη ζημία. Επομένως, υπό την προϋπόθεση ότι σέβονται τα δύο αυτά όρια, τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν σχεδόν πλήρη ελευθερία ως προς τα στοιχεία που πρέπει να λάβουν υπόψη.

8 — Βλέπε, επί του ζητήματος αποδείξεως, την απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, Nachi Fujikoshi κατά Συμβουλίου, σκέψη 33, 255/84, Συλλογή 1987, σ. 1861.

101. Ειδικότερα, τίποτε δεν τα υποχρεώνει να υιοθετήσουν, για τον καθορισμό του ύψους του εφαρμοστέου δασμού, την ίδια μέθοδο υπολογισμού ή τον ίδιο τύπο συλλογιστικής όπως και για τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, τουλάχιστον όταν δεν καθορίζουν τον δασμό στο επίπεδο ή σε συνάρτηση με το περιθώριο ντάμπινγκ. Με τις αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1987, στις υποθέσεις « ένσφαιρων τριβέων (ρουλεμάν) » (240/84, 255/84, 256/84, 258/84 και 260/84, Συλλογή 1987, σσ. 1809, 1861, 1899, 1923 και 1975), το Δικαστήριο επιβεβαίωσε την αυτοτέλεια των μεθόδων υπολογισμού που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την κανονική αξία, αφενός, και για την τιμή εξαγωγής, αφετέρου (σκέψεις 13 και 14). Με τις αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1988, στις υποθέσεις « ηλεκτρονικές γραφομηχανές », διευκρίνισε ότι

« επομένως, η ορθή σύγκριση που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 9, δεν προϋποθέτει υπολογισμό της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής με όμοιες μεθόδους » (βλέπε απόφαση Canon κατά Συμβουλίου, υποθέσεις 277/85 και 300/85, Συλλογή 1988, σ. 5731, σκέψη 37)

και

« υπάρχουν τρία χωριστά συστήματα κανόνων που πρέπει να τηρούνται αντιστοίχως για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, για τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής και για την πραγματοποίηση της συγκρίσεως μεταξύ των δύο » (βλέπε την απόφαση Tokyo Electric Company κατά Συμβουλίου, υποθέσεις 260/85 και 106/86, Συλλογή 1988, σ. 5855, σκέψη 31).

102. Κατά τη γνώμη μου, αυτό που ισχύει για τον υπολογισμό ενός και του αυτού στοιχείου, δηλαδή του περιθωρίου ντάμπινγκ, πρέπει κατά μείζονα λόγο να ισχύει για τον υπολογισμό δύο διαφορετικών στοιχείων, το περιθώριο ντάμπινγκ, αφενός, και τον δασμό

αντιντάμπινγκ, αφετέρου, όταν, επιπλέον, δεν επιβάλλεται κανένας συγκεκριμένος κανόνας για το υπολογισμό του δεύτερου στοιχείου.

103. Δεύτερον, εκτός από τη γενική διαπίστωση ότι το Συμβούλιο έλαβε υπόψη μόνον τις πωλήσεις των ιαπωνικών θυγατρικών σε ανεξάρτητους διανομείς στην Κοινότητα και όχι τις πωλήσεις στις OEM, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε συγκεκριμένα σε τι αυτός ο τρόπος ενεργείας επηρέασε το ύψος του θεσπισθέντος δασμού αντιντάμπινγκ, ούτε σε ποιο βαθμό το ύψος αυτό θα ήταν διαφορετικό αν οι πωλήσεις των OEM είχαν ληφθεί επίσης υπόψη. Δεδομένης της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει το Συμβούλιο όσον αφορά τη μέθοδο καθορισμού του δασμού αντιντάμπινγκ, δεν μπορεί να ληφθεί, με βάση την απλή αυτή γενική διαπίστωση, ότι υπέπεσε σε προφανή πλάνη ή διέπραξε κατάχρηση εξουσίας διότι έλαβε μόνον υπόψη τις πωλήσεις των συνδεδεμένων ιαπωνικών θυγατρικών, που αντιπροσωπεύουν 70 % του συνόλου των πωλήσεων PPC εντός της Κοινότητας κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς. Το γεγονός ότι, κατά την ίδια αυτή περίοδο, οι πωλήσεις που πραγματοποίησαν οι δύο πελάτες OEM της Ricoh, μεταξύ των οποίων η Nashua, αντιπροσώπευαν το ήμισυ περίπου του συνόλου των πωλήσεων προϊόντων Ricoh εντός της Κοινότητας δεν μεταβάλλει σε τίποτε την κατάσταση, διότι η μέθοδος που εφάρμοσαν τα κοινοτικά όργανα για τον καθορισμό του δασμού που ήταν αναγκαίος για τον συμψηφισμό της ζημίας την οποία υέστησαν οι κοινοτικοί παραγωγοί, όπως περιγράφεται στο σημείο 107 των αιτιολογικών σκέψεων του οριστικού κανονισμού, ήταν « σφαιρική » μέθοδος βασισόμενη στη σωρευμένη ζημία που προκάλεσε αντιπροσωπευτικό τμήμα (ποσοστό 70 %) όλων των εξαγωγών προς την Κοινότητα που πραγματοποίησαν σε τιμές ντάμπινγκ οι ιαπωνικές εταιρίες και όχι στη ζημία που προκάλεσε κάθε εξαγωγή, όπως το υψηλό επίπεδο πωλήσεων των OEM στο σύνολο των πωλήσεών του, δεν μπορεί παρά να έχουν ένα πάρα πολύ σχετικό αποτέλεσμα. Οι λόγοι για τους οποίους υιοθετήθηκε η σφαιρική αυτή μέθοδος εξηγήθηκαν

στο σημείο 112 των αιτιολογικών σκέψεων του οριστικού κανονισμού και, εξάλλου, οι λόγοι αυτοί δεν αμφισβητήθηκαν από την προσφεύγουσα.

104. Επομένως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα πρέπει επίσης να απορριφθεί.

4. *Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από τη φερόμενη δυσμενή διάκριση ή οποία προκύπτει από την εφαρμογή των δασμών αντιντάμπινγκ με ενιαίο συντελεστή στη Nashua και στη Ricoh*

105. Ο δασμός 20 % επί της αξίας που πλήττει κατά ομοίμορφο τρόπο όλες τις εισαγωγές των PPC Ricoh, ανεξαρτήτως του αν οι εισαγωγές πραγματοποιούνται από τις θυγατρικές που συνδέονται με τη Ricoh ή από τη Nashua, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι καταβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ πολύ υψηλότερο σε απόλυτη τιμή από ό,τι αυτές οι θυγατρικές, δεδομένου ότι το περιθώριο μικτού κέρδους ανέρχεται μόνο σε 16 %, ενώ εκείνο που πραγματοποιήσαν οι θυγατρικές που συνδέονται με τους ιάπωνες κατασκευαστές επί των πωλήσεών τους στους διανομείς ανέρχεται σε 42 %. Για την προσφεύγουσα, αυτή η κατάσταση πραγμάτων συνιστά παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

106. Σχετικώς, αρκεί η διαπίστωση ότι αν υπάρχει διαφορετική μεταχείριση, αυτή δεν προκύπτει ασφαλώς από τον προσβαλλόμενο κανονισμό, καθόσον μ' αυτόν επιβάλλεται ο ίδιος συντελεστής δασμού αντιντάμπινγκ για όλες τις εισαγωγές PPC Ricoh στην Κοινότητα, αλλά από την πολιτική τιμών της Ricoh η οποία πωλεί τις συσκευές φωτοαντιγραφής στις θυγατρικές της στην Κοινότητα σε τιμή χαμηλότερη από την τιμή πωλήσεως που εφαρμόζει έναντι της Nashua.

107. Εξάλλου, έχω ήδη αναφέρει ότι το Συμβούλιο δεν είχε υποχρέωση να υπολογίσει χωριστό περιθώριο ντάμπινγκ για τα προϊόντα Ricoh που πωλούνται στη Nashua. Ανέφερα επίσης ότι το Συμβούλιο δεν καθόρισε τον συντελεστή του δασμού αντιντάμπινγκ στο

επίπεδο των διαπιστωθέντων περιθωρίων ντάμπινγκ, αλλά στο επίπεδο της ζημίας που η δασμολόγηση των εισαγωγών προορίζεται να συμψηφίσει, και δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη ούτε διέπραξε κατάχρηση εξουσίας λαμβάνοντας προς τούτο υπόψη, κατά τρόπο σφαιρικό, το σύνολο των εισαγωγών PPC καταγωγής Ιαπωνίας και όχι χωριστά τις εισαγωγές ανάλογα με την ταυτότητα των παραγωγών-εξαγωγέων. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η θέσπιση ενιαίου συντελεστή δεν μπορεί να είναι καθεαυτή αμφισβητήσιμη. Εξάλλου, η θέσπιση διαφορετικών συντελεστών για το προϊόν ίδιου παραγωγού ανάλογα με το περιθώριο κέρδους των εισαγωγέων θα παραγνώριζε τον κύριο στόχο οποιασδήποτε νομοθεσίας αντιντάμπινγκ, που συνίσταται στην εξάλειψη της ζημίας η οποία προκαλείται στους κοινοτικούς παραγωγούς και όχι στη μείωση ή στην εξάλειψη των διαφορών καταστάσεως που υπάρχουν μεταξύ των εξαγωγέων.

5. *Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράνομη άρνηση αποδοχής της προτάσεως της Nashua για την ανάληψη υποχρεώσεων*

108. Η Nashua προβάλλει τρεις ισχυρισμούς για να αμφισβητήσει το κύρος της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την πρότασή της για την ανάληψη υποχρεώσεων, απόφαση την οποία το Συμβούλιο επανέλαβε στα σημεία 92 και 100 των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού του.

109. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υπήρξε:

— παράβαση του κανονισμού 2176/84·

— παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης·

— παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

110. Προκειμένου να εξεταστεί το βάσιμο των ισχυρισμών αυτών, πρέπει να ληφθεί υπόψη όχι μόνον το κείμενο των δύο αιτιολογικών σκέψεων που μόλις προηγουμένως παρέθεσα και ο τρόπος με τον οποίο οι λόγοι αρνήσεως που περιλαμβάνονται σ' αυτές αναπτύχθηκαν από την Επιτροπή⁹ στα γραπτά της υπομνήματα στην υπόθεση C-133/87 και στο υπόμνημα παρεμβάσεως στην υπόθεση C-150/87, αλλά ασφαλώς και η απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 1987 με την οποία απορρίφθηκε η προσφερθείσα ανάληψη υποχρεώσεων, καθώς και το πρόσθετο έγγραφο της Επιτροπής της 18ης Φεβρουαρίου 1987.

α) Επί της παραβάσεως του κανονισμού 2176/84

111. Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, καμιά διάταξη του κανονισμού 3017/79, ο οποίος από τότε κατέστη ο κανονισμός 2176/84, δεν επιβάλλει στα κοινοτικά όργανα την υποχρέωση να αποδεχθούν τις προτάσεις αναλήψεως υποχρεώσεων στον τομέα των τιμών. Αντιθέτως, από το άρθρο 10 του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι ο χαρακτήρας των υποχρεώσεων αυτών ως αποδεκτών καθορίζεται από τα όργανα στο πλαίσιο της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν¹⁰. Επομένως, εναπόκειται στους προσφεύγοντες να αποδείξουν ότι η αιτιολογία που προβλήθηκε για την άρνηση λήψεως υπόψη των προτάσεων για τις αναλήψεις υποχρεώσεων υπερβαίνουν το περιθώριο εκτιμήσεως που αναγνωρίζεται στα κοινοτικά όργανα.

112. Κατά τη Nashua, από το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο β), προκύπτει ότι η Επιτροπή οφείλει καταρχάς να εξετάσει αν, σε περίπτωση αποδοχής της προτάσεως, οι εξαγωγές θα παύσουν σε βαθμό που να εξαλείφει τα ζημιογόνα αποτελέσματα των εισαγωγών οι οποίες αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ. Μόνον όταν η Επιτροπή καταλήξει σε απόφαση ως προς το αποτέλεσμα της αναλήψεως

υποχρεώσεων μπορεί να ασκήσει τη διακριτική της εξουσία για να αποφασίσει να αποδεχθεί ή να μην αποδεχθεί την ανάληψη υποχρεώσεων.

113. Σχετικώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι από την απόφαση της Επιτροπής προκύπτει ότι αυτή εξέτασε επιμελώς το ίδιο το περιεχόμενο της προτάσεως για την ανάληψη υποχρεώσεων, αλλά έκρινε ότι δεν ήταν σκόπιμο να αποδεχθεί την ανάληψη υποχρεώσεων στην περίπτωση αυτή, ή σε ανάλογες περιπτώσεις, εκ μέρους μιας OEM. Όπως και η Επιτροπή, θεωρώ ότι μπορεί να συναχθεί από τη διατύπωση του άρθρου 10 του κανονισμού και από το γεγονός ότι η Επιτροπή διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως, που υπομνήσθηκε πιο πάνω, ότι το κοινοτικό αυτό όργανο είναι ελεύθερο να απορρίψει μια πρόταση για γενικούς λόγους οι οποίοι δεν αφορούν την ίδια τη φύση της εν λόγω προτάσεως. Έτσι, για παράδειγμα, η Επιτροπή, εκκινώντας από το γεγονός ότι δεν έγινε καμιά πρόταση από τον παραγωγό-εξαγωγέα και, επομένως, θα επιβαλλόταν δασμός αντιντάμπινγκ στα προϊόντα τα οποία αυτός κατασκευάζει, δεν υποπίπτει σε πρόδηλη πλάνη θεωρώντας ότι η αποδοχή προτάσεως που υποβάλλει μια OEM απλώς περιπλέκει ασκόπως τα πράγματα.

114. Οπωσδήποτε, στην προκειμένη περίπτωση η Επιτροπή απέδειξε κατά την έγγραφη και την προφορική διαδικασία ότι η προσφερθείσα ανάληψη υποχρεώσεων δεν μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα την παύση των εξαγωγών σε βαθμό που να εξαλείφει τα ζημιογόνα αποτελέσματα που προέκυπταν απ' αυτές. Η Επιτροπή ορθώς υπέμνησε ότι η ανάληψη υποχρεώσεων πρέπει να θέτει τέρμα στην παράβαση και όχι απλώς να τη μειώνει. Όμως, η ανάληψη υποχρεώσεων που πρότεινε η Nashua απέβλεπε στη σταθεροποίηση του όγκου των εν λόγω εισαγωγών στο επίπεδο που είχαν φθάσει κατά την πλέον πρόσφατη περίοδο των 12 μηνών για την οποία υπήρχαν διαθέσιμα στοιχεία. Επομένως, η επιχείρηση πρότεινε μόνο

9 — Βλέπε, για παράδειγμα, την απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, *Koyo Seiko* κατά Συμβουλίου, σκέψη 26, υπόθεση 256/84, Συλλογή 1987, σ. 1899.

10 — Βλέπε, κυρίως, την απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, *Koyo Seiko* κατά Συμβουλίου, σκέψεις 26 και 27, υπόθεση 256/84, Συλλογή 1987, σ. 1899.

να παραιτηθεί από την αύξηση των εισαγωγών ανάλογα με την προβλεπόμενη αύξηση της αγοράς συσκευών φωτοαντιγραφής στη Δυτική Ευρώπη, που υπολογίζεται σε συνολικό ετήσιο ποσοστό 9,7% μέχρι το 1990. Επιπλέον, η προταθείσα ανάληψη υποχρεώσεων δεν περιελάμβανε καμιά αύξηση τιμών. Επομένως, η συνδρομή της Nashua στα ζημιόγωνα αποτελέσματα που προέκυπταν από τις εισαγωγές σε χαμηλές τιμές των PPC καταγωγής Ιαπωνίας θα είχαν σταθεροποιηθεί, το πολύ, όχι όμως εξαλειφθεί.

115. Θα ήθελα επίσης να παρατηρήσω ότι η απόφαση του Συμβουλίου της 9ης Φεβρουαρίου 1987, την οποία παραθέτει η προσφεύγουσα, για την αποδοχή αναλήψεως υποχρεώσεων σχετικά με τη διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές ψηκτρών και πινέλων για ζωγραφική, επιχρυσή και βερνίκωμα και παρόμοιων ψηκτρών και πινέλων, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, και για την περάτωση της έρευνας¹¹, αφορούσε κατάσταση ουσιαστικά διαφορετική από εκείνη της προκειμένης περιπτώσεως. Η εν λόγω ανάληψη υποχρεώσεων είχε προσφερθεί από εξαγωγέα ο οποίος, επιπλέον, είναι οργανισμός εισαγωγών-εξαγωγών χώρας κρατικού εμπορίου. Με την απόφαση αυτή, το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι η ανάληψη υποχρεώσεων θα είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση των εξαγωγών *ώστε να εξαλειφεται η ζημία* και προέκυπτε ότι ήταν δυνατό να ελέγχεται η καλή λειτουργία της εν λόγω αναλήψεως υποχρεώσεων (χωρίς αμφιβολία διότι το σύνολο των εξαγωγών καταγωγής της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας προέρχονταν αποκλειστικά από τη μόνη αυτή πηγή).

116. Για όλους αυτούς τους λόγους, προτείνω στο Δικαστήριο να κρίνει ότι στην προκειμένη περίπτωση τα κοινοτικά όργανα δεν παρέβησαν το άρθρο 10 του κανονισμού 2176/84.

11 — ΕΕ L 46 της 14.2.1987, σ. 45.

β) Επί της παραβάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης

117. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο κανονισμός είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένος για πολλούς λόγους. Πρώτον, τα κοινοτικά όργανα έπρεπε να αναφέρουν γιατί η προσφερθείσα ποσοτική ανάληψη υποχρεώσεων δεν ήταν ικανή να εξαλείψει την προκληθείσα ζημία.

118. Όμως, ανέφερα ήδη ότι τα κοινοτικά όργανα δεν είχαν υποχρέωση να δώσουν μια τέτοια αιτιολογία, αλλά μπορούσαν να απορρίψουν την πρόταση για λόγους ανεξάρτητους από τη φύση της προτάσεως.

119. Εν προκειμένω, η Επιτροπή απέρριψε την πρόταση λόγω του ότι δεν ήταν σκόπιμο να δεχθεί την ανάληψη υποχρεώσεων εκ μέρους μιας OEM (απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 1987), και το Συμβούλιο αναφέρθηκε στην παραδοσιακή πρακτική της Επιτροπής συνιστάμενη στο να μη δέχεται ανάληψη υποχρεώσεων εκ μέρους εισαγωγέων (σημείο 100 των αιτιολογικών σκέψεων του προσβαλλόμενου κανονισμού).

120. Έχω διαπιστώσει πιο πάνω ότι τα κοινοτικά όργανα έχουν το δικαίωμα να θεωρούν τις OEM ως εισαγωγείς. Η Επιτροπή επικαλέστηκε το άρθρο 7 του κώδικα αντιντάμπινγκ της GATT, από το οποίο προκύπτει ότι οι αναλήψεις υποχρεώσεων πρέπει να αναλαμβάνονται αποκλειστικά από τους εξαγωγείς.

121. Δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία ότι τα κοινοτικά όργανα δικαιούνται να ερμηνεύουν τον κανονισμό του Συμβουλίου υπό το φως του κώδικα αυτού όταν, επί συγκεκριμένου σημείου, ο κανονισμός αυτός επιτρέπει περισσότερες ερμηνείες. Πράγματι, από τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι αυτός εκδόθηκε σύμφωνα με τις

υφιστάμενες διεθνείς υποχρεώσεις, κυρίως εκείνες που απορρέουν από την GATT.

122. Το γεγονός ότι δύο φορές στο παρελθόν η Επιτροπή δέχθηκε ανάληψη υποχρεώσεων που πρότειναν εισαγωγείς ενός πάρα πολύ συγκεκριμένου τύπου, δηλαδή ευρωπαϊκές εταιρίες πώλησας, θυγατρικές των ιαπώνων παραγωγών-εξαγωγών ή κατ' άλλον τρόπο συνδεδεμένες με τους ιάπωνες παραγωγούς, δεν μπορεί να υποχρεώσει την Επιτροπή να πράξει το ίδιο στο μέλλον και ακόμη λιγότερο να δεχθεί ανάληψη υποχρεώσεων εκ μέρους εισαγωγέων οι οποίοι δεν βρίσκονται στην κατάσταση αυτή.

123. Κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, η Επιτροπή εξήγησε, εξάλλου, ότι η στάση της έναντι των προτάσεων για την ανάληψη υποχρεώσεων εκ μέρους των εισαγωγέων στηριζόταν επίσης, κατά πολύ μεγάλο βαθμό, σε ανησυχίες πρακτικής φύσεως και, κυρίως, στις δυσχέρειες που συνεπάγεται ο αποτελεσματικός έλεγχος ως προς την τήρηση των εν λόγω αναλήψεων υποχρεώσεων. Πρόκειται για θεωρήσεις οι οποίες, προφανώς, εμπλπτουν στο περιθώριο εκτιμήσεως που το Δικαστήριο αναγνώρισε σχετικώς στα κοινοτικά όργανα.

124. Υπενθυμίζω σχετικώς ότι, με τις αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1987, το Δικαστήριο θεώρησε ότι συνιστούσε επαρκή αιτιολογία το ότι γινόταν μνεία του γεγονότος ότι από την

«κτηθείσα εμπειρία στον τομέα των ενσφαιρών τριβένων προκύπτει ότι οι αναλήψεις υποχρεώσεων δεν συνιστούν ικανοποιητική λύση των προβλημάτων που δημιουργούν οι πρακτικές ντάμπινγκ στον εν λόγω τομέα».

125. Επομένως, αν η απλή παραπομπή στις δυσχέρειες που συνεπάγεται η αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεων σε δεδομένο τομέα πρέπει να θεωρηθεί ως επαρκής αιτιολογία, το ίδιο πρέπει να ισχύει σε περίπτωση αναφοράς στα μειονεκτήματα διαφορετικής φύσεως που συνεπάγεται η αποδοχή αναλήψεως υποχρεώσεων εκ μέρους ορισμένων κατηγοριών επιχειρηματιών, όπως οι εισαγωγείς και, μεταξύ αυτών, οι OEM.

126. Κατά συνέπεια, θεωρώ ότι η αιτίαση της ανεπαρκούς ή εσφαλμένης αιτιολογίας είναι αβέβαιη.

γ) Επί της παραβίασεως της αρχής της αναλογικότητας

127. Κατά την προσφεύγουσα, η προταθείσα ανάληψη υποχρεώσεων θα εξάλειφε κάθε ζημία που προκλήθηκε στους κοινοτικούς παραγωγούς, ενώ από τη θέσπιση δασμού αντιντάμπινγκ δεν προκύπτει πλεονέκτημα μεγαλύτερο από την προτεινόμενη λύση.

128. Σ' αυτόν τον ισχυρισμό πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η αρχή της αναλογικότητας υπαισέρχεται μόνον όταν καθεμία από τις προτεινόμενες λύσεις επιτρέπει την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού με αισθητάς παρόμοια αποτελεσματικότητα.

129. Θεωρώντας ότι η σταθεροποίηση των εισαγωγών σε απόλυτους αριθμούς χωρίς αύξηση των τιμών, που πρότεινε η Nashua, δεν μπορούσε να προσφέρει τις ίδιες εγγυήσεις — όσον αφορά την παύση της ζημίας — με αυτές που προέκυπταν από τη θέσπιση δασμού αντιντάμπινγκ, τα κοινοτικά όργανα παρέμειναν εντός του περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτουν και δεν παραβίασαν την αρχή της αναλογικότητας.

Συμπέρασμα

Με βάση όλες τις προαναφερθείσες σκέψεις, προτείνω στο Δικαστήριο τα εξής:

όσον αφορά την υπόθεση C-133/87:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα·

όσον αφορά την υπόθεση C-150/87:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή, αλλά να την απορρίψει ως αβάσιμη και να καταδικάσει τη Nashua να καταβάλει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα έξοδα των παρεμβάντων διαδικών, ήτοι της Επιτροπής και του Cocom·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού διαδικασίας, στα δικαστικά του έξοδα, δεδομένου ότι ηττήθηκε ως προς τους λόγους που προέβαλε κατά του παραδεκτού της προσφυγής.